

PINARBAŞI

KÜLTÜR SANAT EDEBİYAT DERGİSİ

Ocak-Şubat 2023 - Sayı 7

YER: ELBİSTAN

FOTOĞRAF: ALİ NEHİR

6 ŞUBAT 2023 DEPREMLERİ

Bahtiyar ASLAN
İlker GÜLBAHAR
Muhsin İlyas SUBAŞI
Yasin MORTAŞ
Mehmet OSMANOĞLU
Ali PARLAK
İbrahim ŞAŞMA

Fatma ÖZGER BİLGİÇ
Ahmet DOĞRU
Orhan SAYDAM
Ömer Faruk GÜLLÜ
Kazım GÖK
Akif DUT
Seyhan DEDELER

Aslan AVŞARBEY
Akif MENGEŞ
S. Burhanettin KAPUSUZOĞLU
Dr. Mustafa İMİR
Harika UFUK
Adem YAĞMUR
Mustafa IŞIK

Mahmut TOPBAŞLI
Cemal SAFAK
Merve MERT
Ömer KAYA
Yılmaz TÜRK
Yusuf KOCAKAYA
Hüseyin ÇOLAK

Mahmut TOPBAŞLI
Harun KANDİL
Dr. Osman AKÇAY
Mehmet GÖZÜKARA

İSMAİL İNAN TURKÜLÜ DİVENE

YAYIN YÖNETMENİ
Dr. Fatih ÇETİN

KOORDİNATÖR
Fatma DOĞUÇ

EDİTÖR
Yakup GÜMÜŞ

YAYIN KURULU
Ali AKBAŞ
Adem KONAN
Mehmet GÖZÜKARA
Necip OLGUN
Mevlüt Ahmet ARSLAN

SON OKUMA
Akif DUT

TASARIM
Merve ATMACA
Tayfun ATMACA

BASKI SORUMLUSU
Fatih KABA
Alpaslan CERAN
Erdem HURMAN

TEKNİK SORUMLU
Gülümser CERAN
Hamit AKDAĞ
Mehmet BOYRAZ
Hüseyin SÖYLER
Musa DEMİR
Bülent ATAKUL
Kazım TAT
Mehmet KUTUPOĞLU
Hasan ÖZCAN
Muhittin SAMANCI
Gökhan DOĞAN
Mehmet ÜLGER
Levent BULUT
Mehmet TURAÇ
Bayram ALIŞ
Murat PAMUK
Ayşegül GÖÇER
Ali YILMAZ
Bünyamin KOÇ
Yılmaz YENER
Tayip GÜNEŞ
Mehmet ERDEN
Ahmet CEHİZ
Kadir MEYDANAÇAR
Kadir ÖZDEMİR

İLETİŞİM
pinarbasidergisi@gmail.com
1. Yıl. 7. Sayı. Ocak-Şubat 2025
ISSN 3023-6886

BASKI YERİ
Berikan Ofset Matbaası
Ergazi Mh. Gersan Sanayi Sitesi
2306. Sk. No:70
Yenimahalle Ankara
Tel: 0312 232 6218

İÇİNDEKİLER

Fatih ÇETİN-Sunuş.....	01
Bahtiyar ASLAN-Vebal	02
İlker GÜLBAHAR-Muhasebe Ya Da İnşirah.....	03
Muhsin İlyas SUBAŞI-Depreme Borcumuz mu Var?	06
Yasin MORTAŞ-Tül Çadırda Bir Akşam Türküsü	08
Mehmet OSMANOĞLU-Ankebut Sığınağı.....	09
Ali PARLAK-Şehirler de Ölürmüş.....	11
İbrahim ŞAŞMA-Bir Hekimin Son Reçetesi	13
Fatma ÖZGER BİLGİÇ-Zifiri Karanlık Oldu Türkiye Depremde İlk Üç Gün14	
Ahmet DOĞRU-Yıkık Gazel-Deprem Sagusu	16
Orhan SAYDAM-Dua.....	17
Ömer Faruk GÜLLÜ-Devlet Ki Ne Devlet; Millet İşte Bu Millet.....	18
Kazım GÖK-Ateş Böceği Umudumuz.....	19
Akif DUT-Susmayı Öğrenmek	20
Seyhan DEDELER-Ne Kaldı.....	21
Aslan AVŞARBEY (Mülki)-Maraş'a Ağıt.....	22
Akif MENGEŞ-Aldatan Deprem Ya Da Sadece Yenilgi.....	23
S. Burhanettin KAPUSUZOĞLU-Bir Matemzedenin Maraş'la Yandıdır ...24	
Dr. Mustafa İMİR-Deprem Görüntülerini İzlerken.....	25
Harika UFUK-Duygusuz.....	26
Âdem YAĞMUR-Mümkün.....	27
Mustafa IŞIK-Zilzal Risalesi	29
Mahmut TOPBALI-Hayat Enkaz Altında	30
Cemal ŞAFAK-Yer Silkindi Biz Daha Silkinemedik.....	31
Merve MERT-Asr-1 Felaket	32
Ömer KAYA-Çöktü Elbistan.....	33
Yılmaz TÜRK-Deprem	34
Yusuf KOCAKAYA-6 Şubat 2023 Kahramanmaraş Depremleri Sonrası	35
Hüseyin ÇOLAK-Utanılacak Bir Şey Değildir Ölüm.....	36
Mahmut TOPBAŞLI-Sahte SALTANAT	37
Harun KANDİL-Kimsesiz Kız Çocuğu.....	38
Dr. Osman AKÇAY (Seğmenoğlu)-Yas.....	39
Mehmet GÖZÜKARA-Elbistan Depreminin Ardından	40

SUNUŞ

Bazı tarihler vardır, yalnızca rakamlardan ibaret değildir. Hafızalara kazınan, vicdanları sızlatan, yüreklerde derin izler bırakan tarihler...

6 Şubat 2023 işte böyle bir tarihi. Binlerce canımızı toprağa verdik, şehirlerimiz harabeye döndü, hayatlarımız altüst oldu. Bir sabah uyandıığımızda, bildiğimiz her şey yerle bir olmuştu. O gün, zaman durdu; saatler, takvimler bir daha asla eskisi gibi olmayacak bir tarihi gösterdi. Ancak biz, bu büyük yıkımın içinde bile umudu büyütmeyi öğrendik. Çünkü bizler, her yıkımın ardından birbirine tutunan, yaralarını birlikte saran büyük bir milletin evlatlarıyız.

Pınarbaşı Kültür Sanat Edebiyat Dergisi'nin bu özel sayısı, sadece yaşanan felaketi anlatmakla kalmıyor; aynı za-

manda hafızamızı diri tutmayı, dayanışmanın gücünü göstermeyi ve yeniden ayağa kalkışın hikâyesini yazmayı amaçlıyor. Bir felaketi anlatmanın en büyük sorumluluğu, onu unutturmak ve gelecekte benzer acıların yaşanmaması için dersler çıkarmaktır. Biz de bu sayımızda, 6 Şubat gecesinden bugüne kadar yaşanan sürecin tanıklığını yapıyoruz. Acıyı, direnci, kayıpları ve umudu sanatın, edebiyatın diliyle anlatıyoruz.

Bu sayfalar, enkaz altından yükselen çığlıkları da, o çığlıklara koşan elleri de, kayıpların acısını da, hayata yeniden tutunanları da içinde barındırıyor. Kimi zaman bir şiirin dizelerinde, kimi zaman bir öykünün satırlarında, kimi zaman da bir fotoğrafın derinliğinde bu duyguları hissedeceksiniz. Unutmak, ihanet etmek olur; hatırlamak ve hatırlatmak ise geleceğe bırakacağımız en büyük mirastır.

Felaketin izleri silinmeye çalışılırken, dayanışmanın ve umudun nasıl yeşerdiğini de görmek, bu zor günlerden alınacak en büyük derslerden biri. O gün, el ele vererek birbirimize nasıl kenetlendiğimizi, acıyı paylaşarak nasıl azalttığımızı ve yaralarımızı nasıl birlikte sardığımızı gördük. Şimdi ise o birlikteliğin, o dayanışmanın bir belgeye dönüşme zamanı.

Kalemlerimizle, kelimelerimizle, yüreklerimizle bir araya gelip, yaşananları unutmamak ve geleceğe daha güçlü adımlarla yürümek için buradayız. Daha güzel günlerde, daha güçlü yarınlarda buluşmak ümidiyle...

Dr. Fatih ÇETİN
Genel Yayın Yönetmeni

Bahtiyar ASLAN

VEBAL

küçük bir kuş öldü ya bugün göğsümdeki ağaçta
seni andılar diye bir başlangıç gibi köpüren ateşe
bakarak anladım bir kere daha suyun ve ateşin madeni birdir
bu köhne şehre her gece kurşun gibi eriyerek sızan
bu sisin altında ağır bir yorganın depremlerden getirdiği kokuyu
içime çekerek ve bazen su içmeyi unutarak seninle aramızdaki
ne varsa mesafe ya da aşk ne varsa senin saçlarından inen melekler
bana mürekkep denizleri getirsinler ah bana mürekkep

konuşarak iniyor sarı yaprakları dertleşen ihtiyarlar gibi
altında bir kuş ölümü gizleyen çınarın dallarından
bir şeyler oldu biliyorum rüzgâr gibi yaklaşan sözler arasında
suçu mevsime yüklemek en kolayıydı öyle yaptılar ve senin çevik
kimi zaman çekilen sulara usulca eğilen kalbini hesaba katmadılar
onlara bir şey anlatmak çok zor onlara kalbin yolunu tarif
şu dağa bakınca biliyorsun tien-şan olduğunu ve biliyorsun
küldür bakınca görülen okyanusun rengi bu sonsuz sahraya

gök elbette incek şeylerin mekânıdır ne varsa demirden ruhtan
ne varsa sözden ne varsa rüzgârdan nefesten kardan yağmurdan
rahmetten ve beladan yaradan ve eczadan ve kuşlara
öğütlenen iki kanat olarak tüy olarak hafiflik tüy olarak kumaş
ben seni kalbim gibi geniş ovalarda bir koşu bir şafak çiçeği
ah içimden şu dağlara bir yara gibi açılan volkanlarımla
ki ben her yangını bir nehir fotoğrafıyla ürküteceğime inanırdım eskiden
ki ben yaralarımı şiir tomarlarıyla sarıp geçmişim mezarlar arasından

belki mümkündür bir heykel gibi yontmak zamanı ve bir ritme uyarak
getirip günlerin enkazını boş bir arsaya tuhaf bir hendeseyle
yaşamak böyle bir şey midir bir şarkımız var mı bizim de
toprağı usulca eleyecek buğdayı tanıyacak bir yordamla
fakat ses elemek gibi bir şeydir kalbin bir başka kalbi beklemesi
haykırış kuşlarını çağır sevgilim dalgalar bir masalı yutuyor içimde
kanatlı karıncaları çağır bir kibrit yak bir kuyudan yusuf çıkar
senin sesinle büyüyen zeytinler var senin sesinle uyuyan vahalar

ama çok uzaktan çok uzaktan boynuna bir vebal gibi yüklendiğim
baba yüreğinin nasıl çatladığını ve bir gemi ki kaburgalarımın
iskeletini kurmak için her gün yeniden soyun
soyun derimi diye haykırdığım ah hallaç ah nesimi
kan da köpürür denizler gibi ve tuzludur denizler gibi
ve alıp götürür gemileri ve cesetleri denizler gibi
ve yıkar bütün günahları ve yıkar bütün imaretleri
denizler gibi bir mektuba sığmayan ne varsa
bir mezara sığmayan ne varsa bir ömre sığmayan ne varsa
denizler gibi denizler gibi denizler gibi

MUHASEBE YA DA İNŞİRAH

Mahşer uykusundan uyanır gibiydi. Sırtında batan bir ağırı, alnında kavruk bir sızı vardı. Sağ kolunun üstüne yatar vaziyetteydi. Kolu kıpırdamıyordu. Başını oynatmaya çalıştı, boynundan omzuna doğru bir akrep sızısı saplandı. Başını hafifçe arkaya doğru kaldırdı, hemen önüne belli belirsiz bir hüzmeye sızıyordu. Sol elini alnına götürdü, bileklerine koyu bir sıcaklık bulaştı. Kokladı, kan kokuyordu. Olup biteni anlamak çok zordu. Ayaklarını karnına doğru çekmeye çalıştı. Sol ayağı sıkışmış olmalıydı. Sağ ayağını hafifçe kimıldattı. Biraz rahatlar gibi oldu. Uzandığı yerin zemininde sivri bir şeyler sırtına batmasa daha da iyi hissedecekti kendini. Galiba bir moloz parçasıydı. Gövdesini azıcık hareket ettirebilse iyice rahatlayacaktı. Zorladı, sert cisim yerinden oynadı ama yine de sırtına batmaya devam etti.

Bir metre kadar ilerisinden sızan ışığa baktı. İm-daaat, diye bağırdı. Gecenin sessizliğinde kendi sesinden başka ses duymuyordu. Yerin altından arada

silik bir homurtu geliyordu. En son neler yaptığını hatırlamak istedi, hafızasını yokladı. Yatağa yatmadan önce mutfağa gitmiş, arıtcıdan bir bardak su almış, eşinin “Gece gece ne su içmesiymiş, bir doktora görünmen lazım, sende galiba şeker var.” sızlanmalarına kayıtsız kalmış, su dolu plastik şişeyi yatağın başucuna koymuş, yatağa uzanmış ve uykuya dalmaya çalışmıştı. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordu. Elbise dolabının sallanmasıyla odaya yayılan tıkr tıkr seslerini duyar duymaz, “Deprem oluyor Gülsüm!” diye eşini uyandırmış, komodinin hemen dibine cenin pozisyonunda yatmıştı. Gerisi karanlık, gerisi boşluk, gerisi yok... Eşi neredeydi, hayatta mıydı hiçbir şeyden haberi yoktu. Bereket ki oğlu ve kızı üniversite öğrenimleri için başka bir şehirdeydi. Gülsüm, diye bağırdı. Karanlıklarda silikleşti sesi.

Gece başlayan kar devam ediyor muydu acaba? Üstüne yattığı beton soğuktu ama sıkıştığı yer sanki biraz ılıkça gibiydi. Çok üşütmüyordu.

Hareket etmek istedi, çok az bir kımıldanmanın ötesine geçmek mümkün değildi. Sırtını azıcık rahatlatılabilir ayağındaki ve başındaki ağrıyı unuttu. Sol eliyle ortalığı yokladı, kulağına bir plastik şişe hışırtısı geldi. Tuğlaların arasına sıkışmış olmalıydı. El yordamıyla buldu. Var gücüyle çekti, sıkıştığı yerden çıkaramadı. Kapağını açarsam şişeyi yamultarak çıkarabilirim, diye düşündü. Şişenin ağzı biraz yukarı doğru bakıyordu. Kapağını kıvrırdı. Birkaç yudum su dizlerinin önüne döküldü. Gerisin geri sıktı kapağı. Biraz daha zorladı şişeyi, sıkıştığı yerden kurtarmıştı. Karnına yasladı ve kapağı tekrar açtı. Bir yudum su aldı, bir nebze olsun ıslanmıştı dudakları. Şişenin ağzını kapattı. Gözlerinin karası silik ışığa doğru kayd. Gece olmalıydı. Bir kez daha bağırdı “İmdaat! Sesimi duyan var mı?”

***

Uyumuştu. Gözlerini açtığı anda ışığın biraz daha kuvvetli olduğunu hissetti. Sabah olmuştu galiba. Etrafını pek görüyor sayılmadı. Karnının önüne gelen yeri eliyle temizledi. Küçük bir moloz parçasını karnının yanına koydu. Ara sıra “İmdaat!” diye bağırdı ama kulağını yasladığı yerin homurtularından başka ses gelmiyordu. Bu depremden kimlerin haberi vardı, kurtarmak için birileri çırpınıyor muydu, hiçbir şey bilmiyordu. Beklemekten başka çare yoktu. İyi ve güzel şeyler düşünmekten, umutlu olmaktan başka çare yoktu. Buna mecburdu. Bütün sözcükler havada uçuşuyor, aklının tavanına asılıp kalıyordu. İkisi geldi gözünün önüne durdu. Umut ve umutsuzluk. Bir hikâye geldi gözlerinin önüne çivilendi. Nerede okumuştun, kim yazmıştı ya da yaşamıştı, gerçek bir olay mıydı, hatırlamıyordu.

Portekiz'den çıkan bir gemi yüklediği şarabı İskoçya'ya götürüyor. Gemi İskoçya'ya varıyor ve şarapları soğuk hava deposundan çıkarıp limanda bir depoya indiriyor. Gemi tekrar Portekiz'e dönecek. Gemide çalışanlardan biri, işçilerden bir diğerine soğuk hava deposuna girmesini ve boşaltılmayan mal var mı diye kontrol etmesini istiyor. İşçi geminin soğuk hava deposuna giriyor. Bir başka işçi - içeride birinin olmadığını düşünerek- deponun kapısını kapatıyor. Deponun yalıtımı o zamanın imkanları ölçüsünde en üst düzeyde bir ısı ve ses geçirmezliğe sahip. İçeride kalan işçi deponun ısısının eksi 18 derecede tutulduğunu biliyor ve kendi kendine “Gemi Portekiz'e varıncaya kadar ben açlıktan ölmezsem kesin donarak ölürüm.” diyor. Bir köşeye kıvrılıp yatıyor. Günler sonra gemi Portekiz'e varıyor. Soğuk hava deposunun kapısını açıyorlar. Görünen manzara, işçinin donarak öldüğünü gösteriyor. İşçi cenin pozisyonunda ve iyice büzülmüş şekilde bir köşeye kıvrılıp yatar durumda. Ama işin en ilginç yanı soğuk hava deposunun sıcaklığının eksi on sekiz değil, artı on dokuz derecede olması. İnsan beyni kendini neye hazırlarsa tüm şartları yerine getiriyor.

İyi şeyler düşünmeliyim, dedi kendi kendine. Beni de eşimi de kurtaracaklar. Felaketin ilk günü

hemen yardım gelemez belki ama ikinci gün mutlaka kurtaracaklar bizi. Bu karanlık dar mahzenden çıkaracaklar.

***

Motor sesine benzer bir ses duydu, irkildi. Bağırdı, motor sesi giderek azaldı. Felaketin boyutu büyüktü. Belki herkes kendi canının derdine düşmüş, kimseyi görmüyordu. Kıyamet gibi yani. Babanın kendi evladını, evladın da kendi annesini tanımayacağı büyük gün gibi...

Birden yerin altında bir gürültü koptu. sonra yayıldı bu gürültülü sessizlik. O ses, yumruk yemiş bir boksörün yere düşerkenki sendelemesine benziyordu. Yine bağırdı: “Sesimi duyan var mı?” Yerin altında sanki bir kazan kaynıyor, sıcaklığı tüm canlıların yüreğine ve bedenine işliyor, beyinlere dayanılmaz bir korku ve endişe püskürtüyordu. Felaket devam ediyor olmalıydı.

Az önceki sarsıntıyla yeri biraz değişmiş ve genişlemişti. İki ayağını kımıldatabiliyor, sırtının üstüne doğru bükülebiliyordu. Ayağındaki sızı zaman zaman zonkluyordu. Alnından sızan kan iyice kurumuş, kömürleşmişti. Şükür, dedi sonra çok şükür...

***

Galiba geceydi, sızan ışık iyiden iyiye soluklaşmıştı. Ara ara uyuyor, kısa bir kendinden geçişten hemen sonra yerin altından yayılan kıpırtılarla irkilerek uyanıyordu. Uyanık olduğunda yaşamını gözden geçiriyor, kendini hesaba çekiyor, yanlışlarını ve doğrularını ayrı heybelere biriktiriyordu. Heybenin kötü gözlerinden birkaçı vicdanını ateşe attı. Küçük bir dilenci kız çocuğu avucunu açmıştı ona. O ise hiç umursamamış, aldırış etmeden yoluna devam etmişti. Bir keresinde de yaşlı bir kadının açmıştı ona ellerini para vermesini bekleyerek. Ama en acısı da kendisini incitenlere karşı beslediği kin ve nefretti. Ona sorsanız taş atana gülle karşılık verilmesi gerektiğini söylerdi, ama kendisi bunu asla yapamazdı.

Öğretmendi, kimsenin hakkını yemediğini düşünüyordu ama bir keresinde de haksız yere bir öğrencinin eline sopayla vurmuştu. Allah'ım, dedi, ama o an onun haklı olduğunu bilmiyordum. Sormadan, soruşturmadan neden cezaya başvuruyorsun o halde, diye yankılandı cılız ses, vicdan duvarlarında.

Not defterine yetmiş yazacakken yedi yazmıştı yanlışlıkla bir keresinde de... Notlara müdahale zamanı bitince notta değişiklik yapamamıştı. Öğrenciyi yanıma çağırdım, biliyorsun Allah'ım! Not defterimi ona uzatıp “Evladım, birinci dönem senin notunu yanlış yazmışım, al bu not defterini kendi not hanene istediğin notu yaz. Hakkını helal et!” demiştim. Allah'ım hakkını yemiş miyimdir? Yememişimdir değil mi Allah'ım?

İyi şeyler de vardı heybenin gözünde. Kimseyi incitmek istemezdi mesela. Parasal noktalarda kuruşu kuruşuna hesap ederdi her şeyi. Helallik isterdi en son. Anne ve babasına öf bile dememişti. Yar-

dıma muhtaçlara imkanı ölçüsünde yardım ederdi. Kalbi ısındığı insan için her özveriyi göze alırdı. Emek verir, karşılığında hiçbir menfaat beklemezdi. Yaşlıların elinde bir şey görse koşar, elinden alır, gideceği yere kadar götürürdü.

Aslında heybede gözün iyi tarafı daha ağırdı geliyordu ama Hak nazarını bilemezdi. Onun mağfiredi sonsuzdu. İnancı tamdı. Bir kez olsun isyana, inkara, şirke düşmemişti. En büyük tesellisi de buydu. Alnı beş vakit secdeye gidiyordu, Allah'ın yasakladıklarından uzaklaşıyordu, helal kıldıklarında ve sıratımüstakim noktasında gayreti çoktu.

***

Küçük delikten sızan ışık ikinci kez netleşmişti beton duvarlar arasında. Eliyle yokladığı yerden küçük bir moloz parçası alıp diğer molozun olduğu yere koydu. Depremi ikinci günüydü. Yerin altından sızan gürültülü sessizlik kulağını yokluyor, kalbinin derinlerine akıyordu. Bugün motorlu araçların sesi daha sıkı. Her seferinde yardım için nefesi kesilene kadar binbir umutla bağırıyor, beklentisi umutsuzluk boşluğuna dökülüyordu. Pet şişeden bir yudum aldı. Uyudu, uyandı kendini hesaba çekti; uyudu, uyandı hayatında ne varsa hepsini terazi kefelerine doldurdu. "Ben de bir beşerim, elbette şaşarım, sevabım çok ise, sıratlar aşarım. Hem o bağışlaması sonsuz Rab, elbet bana da mağfireder." dedi.

Bir caminin girişindeki elektronik levhada yazılmış cümleler geçti gözünün önünden: "Hak ile irtibata geçince halk ile irtibat kesilir." Halk ile irtibatı iken Hak ile irtibatı kestiğimiz için değil mi tüm bu çağda yaşadıklarımız, dedi kendi kendine. Namaz esnasında çalan telefonların sessize alınması için yazılmış bir uyarıydı bu aslında. Telefonum yanımda olsaydı keşke, diye geçirdi aklından.

Beton kapan soğumaya başlamıştı, buna karşılık sıkıştığı alan genişlediğinden ellerini ve ayaklarını hareket ettirebiliyor, ellerini birbirine sürterek ısınmaya çalışıyordu.

Belli belirsiz sızan ışığa doğru elini uzattı. Molozları kendine doğru çekerek ışığı çoğaltmak istedi, bir parça da başarılı oldu gibi...

** *

Göbeğinin hemen dibine koyduğu moloz parçası üç olmuştu. Pet şişede bir yudum suyu kalmıştı. Dili damağı kuruyor, üşüyor, hareket etmeye gayret ediyor, takatinin gün gün azaldığını hissediyor ama beton duvarlar arasından çıkacağına olan inancını Rabb'ine sığınarak tazeliyordu. "Rabb'im!" dedi, "Beni kabir azabından koru. Sen kullarının yalvarışını işiten ve duaya icabet edensin."

Sıkıştı Rabb'im sıkıştı, dedi. Bedenim yıkılmış kolonların arasına sıkıştı. Ruhum, duygu ve düşüncelerime; hayal ve düşlerime sıkıştı. Sıkıştı Rabb'im! Kalbim sevap ve günahlarıma, iyiliklerim ve kötülüklerimin arasına sıkıştı. Ruhum, kırık tuğlaların ve molozların arasına sıkıştı." Biliyorum Rabb'im! Bizleri sınadığımı biliyorum. Bizleri biraz korku ve açlıkla, mallarımızdan ve canlarımızdan

eksilterek yıpratıcı bir imtihandan geçirdiğini biliyorum. Sabırla davrananlara muştular sunduğunu da biliyorum.

"Ölüm bize ne uzak, bize ne yakın ölüm / Ölüm-süzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm" diyen Erdem Bayazit acaba sonsuza uzanan kapıları açmak, çağlara uzanmak ideali için mi söylemişti bu dizeleri.

Epey zaman sonraydı; tüm duygular, düşünceler, hayaller ve rüyalar; terazilerin kefesi, muhasebe hepsi birbirine girmişti. Türkiye'nin televizyonlara kilitlendiğini düşündü. Bazı kanallarda jeologlar, bilimsel açıklamalarda bulunuyor, deprem ile ilgili veriler paylaşıyor, yerin binlerce metre altında gerçekleşen hareketleri hafızalara kazıyordu. Bazı kanallar da iman atlasında yorumlar yapıyorlar ve bir kanaate varıyorlardı: "Kula bela gelmez Hak yazmadıkça / Hak bela yazmaz kul azmadıkça." Tüm insanlık olarak azmıştık evet. Tüketim çılgınlığına kendimizi kaptırmış, seküler düzenin kurbanı olmuş, dünyevileştik. Aklın yok muydu, uymasaydın dünyaya. Mal, mülk ve para sevdası hastalığına tutulmasaydın. Hayır Allah'ım ben tutulmadım. Seni, peygamberini, kitabını unutmadım, hep aklımdaydın. Seni hiç unutmadım.

***

Işığın silikleşmeye başladığı andı, bir ses duydu. Bir cismin bir yerlere vurulması sesi. Bağırды, yine bağırды. Bir daha, bir daha, bir daha ... Ses iyice yaklaşmıştı. Nihayet anlaşılır bir hâle geldi: "Sesimi duyuyorsan bir yerlere üç kez vur." Pet şişeyi kavradı, olanca gücüyle vurdu yıkık duvara.

Kazma ve kürek sesleriyle birlikte konuşmalar da iyice duyuluyordu artık. Gelmişlerdi işte! Her şeye gücü yeten, rahman ve rahim olan Allah, onun kurtulmasına da bir sebep yaratmıştı. Delikten sızan ışık büyüyor, içerisi biraz daha aydınlanıyordu. Nihayet bir yüz gördü deliğin dışında. Kendisine gülüyordu. Bütün bu olanlar rüya mıydı yoksa? Yoksa ölmüş, kendisini mezara koymuşlar da üzerine toprak mı atıyorlardı. İnsan öldüğünü bilir miydi, ölüm neydi, bir düğün gecesi mi, gerçek sevgiliye kavuşmak mıydı, yoksa "asude bir bahar ülkesi" miydi? Ölüm yeniden var oluşun kapısı, müjdesi, köprüsü müydü?

Açılan delik iyice genişledi, genişledi, genişledi. Bir el uzandı, elini tuttu. Sonra omzunu, sonra tüm bedenini. Molozlara sürünerek sürüne sürüne ışığa doğru ilerledi. Her taraf bembeyaz kar, hava ayaz, güneş pırıl pırıldı. İkinci vakti olabiliirdi. Sırt üstü uzandırdılar sedyeye, battaniyeye sardılar. Başı sağa doğru dönüktü. Gözleri kamaştı, ilk ışıklarla, hafifçe kısıldı. Bir damla gözyaşı yanağından süzülerek indi, karlara doğru helezonlar çizdi, erittiği karı delerek toprağa kavuştu. Bir el, sedyeden sarkan ellerini sımsıkı sardı. Bu elleri nerede tutsa bilirdi. "Gülsüm, iyi misin?" dedi Kamil Hoca. Bir serçe civıltıyla havalandı sanki. "Rabb'im! Kalbimi kuşatan, dolduran bu inşirah, inşirah, inşirah ..."

Muhsin İlyas SUBAŞI

DEPREME BORCUMUZ MU VAR?

Kötü bir düşe yatmıştı zaman,
Feci bir rüya görüyordu beşer.
Ki, ağustos sıcağında,
Soğuk bir esinti koptu doğudan.

Camide merhamet dilerken eller,
Kâbus yağdı kubbeden.
Kirlerin sokağa döktüğü günah,
Feci bir çılgılla yağdı ılgıt ılgıt,
Belli değildi bir çizgide geç eden...

Beşerde soluk-sakin acı tebessüm,
Toprakta cansız dilberler, yağız delikanlılar,
Çocuklar doymadan mutluluğa,
Tabiat gazaba geldi bir anda,
Ve şimdi Varto, Çat, Hınıs ölü bir diyar...

Doğu tahtaravalli, Doğu salıncak oldu,
Aheste aheste günlerdir salınıyor.
Doğuda düğün var şimdi; ecel düğünü,
Herkes mütevekkil ve herkes ürkek,
Aynı korkuyla Rabbın azabını anıyor...

Boğazımda düğümlendi hıçkırıklar,
Sırılsıklam oldum yeis yağmurunda.
Tanrım, uzat 'Gafur' denen elini,
Uzat, uzat ki, bulalım kendimizi varında...

O zaman belki bir sükûnet,
O zaman belki huzur,
Melekler diyarından kanat açar bizlere.
O zaman soluk güneş duvağını sıyrırır,
O zaman merhamet yağar semadan,
O zaman rikkat gelir belki yüzlere!..

(Hareket Dergisi; Eylül 1966)

19 Ağustos 1966 tarihinde Muş ilimizin Varto ilesi ve çevresinde 6.9 şiddetinden meydana gelen ve 2.394 kişinin hayatını kaybettiği deprem üzerine yukarıda şiiri yazmıştım. Gençlik döneminin hava-iliği yerine, sosyal acılara bakışımızın ilk işaretiydi bu şiir. Enkaz altında kalmış cansız bedenlerin sı-zısı duygularımızı öylesine yaralamıştı ki, hüznümü bununla anlatmıştım. Anadolu insanındaki karakter olgunluğu bunu gösteriyordu. 'Bana değmeyen bin yaşasın,' duyarsızlığını ruhumuzdan söküp attığımızın resmiydi bu şiir. Sadece bu eğildi; gitmediğim, görmediğim, dış güçlerin içimize soktuğu nifakın feryadıydı aynı zamanda bu şiir. Çünkü bu şiiri hafızamızın arka planında kanayan bir yara gibi duran Erzincan felaketinin uyarısıydı. Benim depreme duyarlılığımı sağlayan meşhur Erzincan depremi olmuştu:

Erzincan'da deprem, 27 Aralık 1939 yılında 7.9 şiddetinde meydana gelen ve 32 bin 968 insanımız hayatını kaybetti, 32 bin 968 bina tamamen yıkıldı ve 100 binin üzerinde insanımız da yaralandı.

Erzincan felaketi, bize çaresizliğimizin ve belki de farkında olmadan ihmalimizin bedelini ödetiyordu: Çünkü binalarımız böyle bir sarsıntıya direnecek şekilde yapılmamıştı.

İhmalimize 'kader' deyip oturmuşuk asırlarca. Böyle bir yıkım bize uyarı olmalıydı. Ne var ki imkânsızlığımız buna fırsat vermedi. O acılarla yoğrularak bugünlere geldik. Aslında öldüren depremler değil, onun farkında olmayan ihmalimizdi. Bundan olacak ki değişen bir şey yoktu:

Bu tarihten takriben 60 yıl sonra 17 Ağustos 1999'da Gölcük ve çevresinde, 7.6 şiddetinde meydana gelen depremde ise 18 bin 373 insanımız hayatını kaybetti, 48 bin 901 kişi de yaralandı.

Üzerinde oturduğumuz coğrafyayla adeta savaş halinde miydik bilemiyorum? Bu depremlere borcumuz mu vardı? Bu uyarılar yetmedi, arkasından daha büyük felaketler geldi:

İşte Kahramanmaraş merkezli ve çevresindeki illerde yaşadığımız yıkım:

Tekrara düşmemek için bu konunun detayına girmeyeceğim, sadece belirleyici bazı rakamları vermeyi yeterli görüyorum. Bunu mutlaka yazan dostlarımız olacaktır.

6 Şubat 2023'te yaşadığımız bu depremlerin ülkemize maliyeti 148,8 milyar dolar. Kaybettiğimiz insanımız ise 53 bin 537'dir. Yaralananlarımızın sayısı ise 122 binin üzerinde. 11 ilimizde 518 bin konut yıkıldı.

Yaralıları tedavi ettik şükür, yıkılanların yerine de yenilerini yapıyoruz. Ancak giden insanlarımız maalesef geri gelmeyecek!

Hiçbir deprem, olduğu dönemde ülkeyi yönetenlerin günahı olarak ortaya çıkmaz. Ne var ki, coğrafi yapımızın farkında olmadık. Asıl sorun bunun fark edilmemesinde başlıyor: Bütün iktidarlar tektonik bir zeminde yaşadığımızın bilincinde olması gerekmez mi?

Türkiye topraklarının jeolojisi dikkate alınmadan binalar inşa ediliyor. Yerel bölgelerde insanlar gelecekte yaşayacağı belanın kaygısını duymadan, 'başını sokacağı iki göz bir yer' yapma derdiyle kendilerini depremlerin malzemesi haline getirdiklerinin farkında değil.

Türkiye'de iktidarlar, Cumhuriyetin ilanından buyana kalkınma stratejisini insanın refahına endeksli hale getirdi. Güzel yollar yaptık, Hızlı trenleri raylara oturttuk. Hava yollarımız milyonları taşır hale geldi. Ne var ki, sağlam olmayan zeminler üzerine çürük binalarda insanımızı yaşamaya mecbur ettik. Onun bedeli on binlerce can kaybı, güven duygusunu kaybeden milyonlarca insan, trilyonlarca lira maddi kayıp!

Maalesef depremlere borcumuzun bedeli budur işe!"

Yasin MORTAŞ

TÜL ÇADIRDA BİR AKŞAM TÜRKÜSÜ

her gün
ağlatılarla
nasıl da belendik acılara

gövdemizde
bitimsiz toprak telaşı har gür
dağlarımızı yiyoruz ve oburuz
enkazlar rendeliyoruz düşlerimize

biz
dağı ezbere bilirdik oysa
Aşk kervanları çağırırdık obamıza
şırıl şırıl öz suyumuz vardı
güneş tutan toprağımız

tül çadırımıza çekildik yine
-rüyalarımız ağır aksak-
uyuduk göğümüzden utanarak

şimdi
kaç hüznün cüzüdür
zelzelesini çoğaltan dünya

her gün
ağlatılarla
nasıl da belendim acılara

gövdemde
bitimsiz toprak telaşı har gür
dağlarımı yiyorum ve oburum
enkazlar rendeliyorum düşlerime

ben
dağı ezbere bilirdim oysa
Aşk kervanları çağırırdım obama
şırıl şırıl öz suyum vardı
güneş tutan toprağım

tül çadırıma çekildim yine
-rüyalarım ağır aksak-
uyudum göğümden utanarak

şimdi
kaç hüznün cüzüdür
zelzelesini çoğaltan dünya

Mehmet OSMANOĞLU

ANKEBUT SİĞİNAĞI

“...O gün(yer, bütün) haberlerini anlatır...” (Zilzal; 4)

“... Allah’ı bırakıp da başkalarını dost ve yardımcı edinenlerin hâli, örümceğin hâline benzer... Hâlbuki yuvaların en zayıfı, en çürüğü şüphesiz örümceğin yuvasıdır. Keşke bu gerçeği bilselerdi!” (Ankebut; 41)

I

Geceye matem yağdı, karlı, siyah bir gündü
Gökte güneş şefkati, yerde umut sürgündüBir uğultu yürüdü homurtularla birden
Bir yumruk, balyoz gibi iniverdi demirdenAyaz ve ölüm renkli, ıpıssız gölgelerdi
Şimşek hızıyla sanki kentleri yere serdiÜrpertiyle göç etti yüzlerdeki tebessüm
Bir küçük kıyametti her yanımda gördüğümBakışlar felç, manasız, yaralı tüm hissiyat
Bir pamuk ipliğinde sallanıyordu hayatHayat ki, dört yanından kırılmış ve dökülmüş
Toprak mengenesinde tırnakları sökülmüşUçuşan perdelerden savruldu çığlık çığlık
Odalari dolduran capcanlı yaşanmışlıkNe goncalar, sümbüller soluverdi bir anda
Tarih, simsiyah bir not düşüldü hatırandaSöz sağır, sükût sağır, feryat-ı figan sağır
Akrebın döngüsünde eriyen zaman sağır
Acziyetin soluğu çarpıyor nabızlarda
Ufkun kızıl bağırında yanan, asuman sağır

II

Şimdi kesif bir korku sarmalıyor göğsümü
Bu çıldırtan hengâme mahşer görüntüsü mü?Yırtılıyor enginler, damar damar yeryüzü
Gecenin kollarında örseliyor gündüzüŞehirlerin kalbine saplanan paslı bıçak
Ah! ki, bu ıssız vakit elemle sarsılacak
Doğacak güneş, lakin dudağında kor ve kan
Bir alev şalesi gibi sonsuza akanVe vakit, kıskacında dönülmez bir zevalin
Terkisinde enkazı nice nazlı hayalinNe canım hatıralar düştü an defterinden
Yaşamak hikâyesi kırıldı kaç yerindenTitriyor, kanatları tedirgin içimde uçan kuşlar
Bir yanım yangın yeri, bir yanımda yokuşlarBu yokuşu sökmeye yeter mi parçalanmak
Söndürür mü yangını bir uykudan uyanmakYar ağlar, ağyar ağlar ve on bir diyar ağlar
Bülbüller feryat eder, gül dalında har ağlar
Kıpırdanır yeryüzü, gökte mahzun bir telaş
Hüzzamla çiçek açan şimdi, nevbahar ağlar

III

Acıdan nasır tutmuş yürekler lâl kesildi
Derin bir iç çekişle başlar öne eğildiToprak, nedir bu hincin, neden gözlere doldun
Önümüzde duran yaz, toz oldun, toprak oldunDudaklar kıpırdıyor, bir yudum suya muhtaç
Ey dua, zindandayız, ruhlara bir kapı açBildik ey Rab! zerreyiz, uçsuz alem içinde
Geliyoruz yanına bin bir elem içindeHalimiz ayan sana arzuhale ne hacet
Eksiğiz, kusurluyuz, kullarına merhametSarstı yer, vurdu zemin, arınsın bari özler
Aydınlanınsın zilzalin kararttığı gündüzlerSendeliyor mısralar, fersiz kalem ve kelam
Bir Hira sığınağı arıyoruz, vesselamAn melâl, zaman melâl, mevsim, deveran melâl
Gözlerde bin susuşla kopan feveran melâl
Mütevekkil umutla Hakk’a iltica eden
Canını, cananını arayan, soran melâl

IV

Hayal mi, kâbus muydu, Rabbim uyandır bizi
Boş çevirme semaya açık ellerimizi

Zemin ki, taşımadı kirlenmiş ayakları
Günahların yankısı sarınca ufukları

Biliriz suçumuza ne ceza verirsen az
Nasıl sarstıysan yeri şu nefsimizi de sars

Biz ki zayıf, noksanız, bizi böyle yarattın
Mayamıza nisyani ve acziyeti kattın

Kulunuz ne yapsak da, bin kez yere düşsek de
Tut çevir bizi sana, arkamızı dönsek de

Kavra perçemimizden, bizi bize bırakma
Uzaklık ateşinde kalplerimizi yakma

Ankebut yuvasına sığınan ömrümüzün
Her yanında gölgesi dipdiri bir ölümün

Gün bitti, güneş bitti, mehtaplı akşam bitti
Gözlerde parıldayan heves i yaşam bitti
Karanlığa yaslandı tükenmeyen hülyalar
Yalancı saraylarda süren ihtişam bitti

Alnımızda biriken sermaye, secde izi
Kabul et, rahmetinle sarıp sarmala bizi.

ŞEHİRLER DE ÖLÜRMÜŞ

Sonbaharın son demleriydi.

Kış kapıdaydı ama yazdan kalma bir gün vardı Antakya'da. Antakya'ya özel güneşli bir gün.

Gün batmak üzereydi.

Güneşin son cılız ışıkları Asi'nin yaralı göğsünü okşarken, toz bulutlarının istilası altında kalan gri göğün altında bir araya gelmişti Antakyalı iki dost esnaf.

Asıl deprem şimdi!

Dedi, Künefeci Hasan Usta, Hatay Meclis Binası'nı işaret parmağıyla göstererek. Asıl deprem şimdi!

Asi Nehri'nin yanı başına devrilmiş sütunlarıyla, koca kesme taşlarıyla şanlı tarihimizin izlerini taşıyan Hatay Meclis Binası, yorgunluktan bitap düşmüş bir ihtiyarın yıkık bir duvara yaslandığı gibi eğreti duruyordu.

Kunduracı Selim köprü'nün demir korkuluklarına yaslanmış, umursamadan akıp giden bulanık sularına bakıyordu Asi Nehri'nin.

Hasan Usta seslenmeseydi belki Asi'nin bulanık suları ile birlikte Akdenize dökülecekti.

İrkildi, sonra doğruldu yaslandığı demir korkuluklardan, gözlerinin içine nişan aldı gözleriyle; kirpiklerini kaşlarına değdirerek, açarak fal taşı gibi gözlerini:

He ya, şimdi asıl deprem!

7.8 ne ki, Antakya'da takvimler 6 Şubat'ı, saatler 04.17'yi gösterecek gayrı.

Sustular sonra... Etraflarına bakındılar, kimsecikler yok. Koca şehrin orta yerinde iki komşu esnaf sözleştikleri yerde buluşmuşlardı.

Köprübaşı buluşma noktalarıydı. Ulu Caminin avlusunda takunyalarını takıp ayaklarına

şadırında abdestlerini aldıktan sonra ezan okunana kadar hasbihal ederlerdi. Namaz sonrası herkes işinin başına dönerdi. Uzun çarşı girişinde yan yanaydı dükkânları. Şimdi hem evsiz hem işsiz kalmışlardı. Depremden sonra bu ilk buluşmalarıydı.

Köprübaşındaydılar, yalnızdılar ve yalnız moloz yüklü kamyonlar geçiyordu önlerinden. Kimse yoktu buralarda bu saatte onlardan başka.

Gidecek bir yerleri de yoktu. Kaldırılacak yük değildi bu. Bu yük çok büyüktü!

Oysa bu saatlerde künefe kuyruğuna girerdi insanlar. Cıvıl cıvıl olurdu dükkânların önü. Kunduracı Selim kaldırırma taşan tezgâhının önünde: "Gel vatandaş gel, kösele bunlar..." diye çığırtkanlık yapardı. Tezgâhın önünden geçenler hayranlıkla izlerdi Selim'i.

6 Şubat öncesinde kaldı bu güzellikler.

Sustular... Hayra alamet değildi bu suskunluk. Neyi konuşacaklardı, nasıl konuşacaklardı? Bir tarafta yerinde yeller esen Arkeoloji Müzesi, bir tarafta dümdüz olan tarihi Ziraat Bankası, hemen

yanında yarıdan fazlası göçmüş fakat ana hatlarıyla hala eski halini andıran Belediye Binası ve aynı kaderi paylaşan PTT Binası vardı. Asi'nin öte yamacında bulunan Antakyalıların buluşma noktası, tarihi Ulu Caminin ne minaresi yerinde duruyordu ne kubbesi. Koca bir şehrin, medeniyetlerin beşiği olan Antakya'nın ne kadar tarihi ve kültürel değeri varsa hepsini yok etmişti bu deprem. Şehrin değerli şahsiyetleri de gitmişti birer birer. Esnaf ve Sanatkârlar Odası Başkanı Abdulkadir Teksöz'ün gitmesine alışmamışlardı. Hatay'ın tarihini yazan, tarihteki Antakya depremlerini kitaplaştıran değerli yazar Mehmet Tekin'de depremle veda etmişti sevdiğine. Bu deprem daha nice değerlerini almıştı ellerinden.

Dile kolay, telefon rehberimden tam 124 isim sil dim biliyor musun? Silerken titredi elim, yüreğim titredi Hasan! Kolay mı bir kalemde 124 kişiyi karalamak?

Ah be selim gidenler mi kurtuldu, kalanlar mı?

Bize daha zor gardaş. Dayanılır mı bunca acıya?

Acılarımızı yaşayamadık ki Hasan. Nere gitsem peşimden geliyor acılar! Acılar sırtımda kambur, acılar yüreğime saplanan kurşun!

En çok Kürşat'a yandım. Hani şu bizim neşe kaynağımız, etrafına her vakit gülücükler saçan, "hayır" demeyi beceremeyen Kürşat var ya, öyle bir yangın bıraktı ki Asi bile söndüremez içimdeki yangını!

Hani 12 yıl boyunca çocuğu olmamış, evlat edinmek için Sosyal Hizmetlere başvurmuştu. Tam çocuk alma sırası kendine geldiğinde hamile kalmıştı eşi. Yanıma uğramış birlikte Sosyal Hizmetler'e gitmiştik bilgi almak için. Görüştüğümüz Sosyal Hizmet Çalışanının tavsiyelerini dinlememişti.

Yapma Kürşat demiştim. Allah sana iyi niyetinden ötürü bir evlat bağışladı. Evlat edinmek için yaptığın müracaattan vazgeç. Sırada bekleyen, çocuk hasreti çeken birileri alsın. Hem yarın adil davranamazsın. Öz çocuğunu kollar gözetir, diğerini ihmal edersen, demiştim.

Kızmıştı öyle deyince,

Allah bana onun yüzü suyu hürmetine bir evlat verdi. İkisine de bakarım ben. Demişti...

Adil olamazsın Kürşat demiştim.

Beni öyle bir mahcup etti ki, şimdi çıkıp geri gelse yüzüne nasıl bakarım Kürşat'ın? Deprem anında uyanır uyanmaz önce evlat edindiği Alparşan'ı kucaklayıp dışarıda güvenli bir yere bırakmış sonra öz evladı Alperen'i almaya gittiğinde üzerlerine

devrilmiş iki katlı gecekondun evin çürük kolonları. Oğlu Alperen ile birlikte oracıkta can vermiş. Eşi Emine Hanım ile üvey oğlu Alparşan yaşıyor şimdi. Biricik Alperen'i ile birlikte uçmağa vardılar.

Beni öyle bir mahcup etti ki anlatamam Selim.

Bilmem mi Hasan'ım, Kürşat adamdı be! Yaşarken ibretlik dersler anlatırdı. Asıl dersi giderken vermiş. Rabbim mekânını cennet eylesin.

Peki, Mesut'u duydun mu? Tam 3 gün direnmiş enkaz altında. Sıkıştığı yerde

kıpırdamadan, sıkışan sol kolunun üstünde vefat eden bebeği varmış üstelik. Deprem anında vefat eden bebek babasının kollarında asılı kalmış üç gün. Yine ilk gün vefat eden eşi de karşısında. Bu tabloya yürek dayanır mı Hasan? Üç gün boyunca kurtarma çalışmalarına katılanların seslerini duyuyor fakat kendi sesini duyuramıyormuş. Enkaz yığınlarının arasından üç gün sonra yaralı halde çıkarmışlar Mesut'u. Eşinin ve evladının acısından kendi acılarını hissetmemiş bile. Tam dört ay tedavi görmüş Mersin'de. Sol bacağı kesmeye karar vermişler. Narkoz yapılacak bölüme

geldiklerinde tekerlekli sandalyede sıra bekleyen bir hemşirenin dikkatini çekmiş ayak parmaklarındaki hareketlilik. Hemşirenin ayrıntıyı fark etmesi kurtarmış Mesut'un sol bacağı. Düşünse ne Hasan, bacağı da kesilseydi, yaşamak tam bir işkenceye dönüşürdü Mesut için. Sol kolu da sağlam

şükür fakat bilekten aşağısını hissetmiyor. Daha ne acılar, ne acıklı hikâyeler var Selim. Yüreğim dayanmıyor artık, ne anlatmaya, ne dinlemeye.

Sadece insanlar değil ki, koca şehir öldü be Hasan!

Biz ne desek boş, ne anlatsak eksik.

Bak şair ne güzel özetlemiş:

Şehirler de ölülmüş gördüm

Asi'nin bulanık sularında yıkadılar

Etiyle kemiğiyle

Kimliğiyle gömüldü!

Titredi Habibi Neccar Titredi Toroslar

Ağlamaları karıştı gök gürültüsüne

Üstüne bir avuç toprak atamadım Bakamadım ölüsüne..."

Ölmüştü koca şehir. Salasını verecek ne bir cami ne de imam kalmıştı. Kalanların da ölüden farkı yoktu ki.

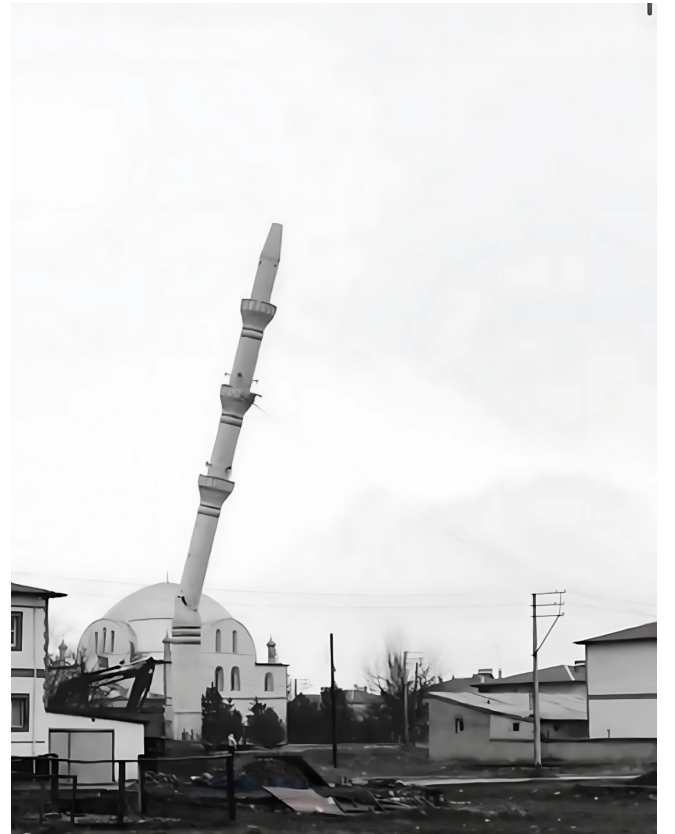
Gün batmış hava kararmıştı. Dağ mahallesinin ışıkları yanıyordu sadece. Habibi Neccar Dağı'na yaslanmış çoğu gecekondun evler sapasağlamdı. Eski Antakya aydınlık yeni Antakya kapkaranlıktı.

Ürküyorlardı, korkuyorlardı şehrin orta yerinde. Yol tarifi için iz sürecek hiçbir işaret kalmamıştı.

Nerede Cumhuriyet Caddesi? Nerede Armutlu? Nerede kalmıştı Emek, Altınçay, İpek sokaklar?

Atatürk Caddesinden Valigöbeği'ne doğru adımladılar. Anlatacak çok acıklı hikâyeler vardı fakat kalmamıştı mecalleri.

Ne anlatmaya, ne dinlemeye, ne de katlanmaya. Nereye baksalar 6 Şubat, nereye dönseler 04.17

İbrahim ŞAŞMA

BİR HEKİMİN SON REÇETESİ

Ve sur sesi duyuldu, sanki gök yere değdi.
Mahcup idi Azrail, ilk kez boynunu eğdi.
Süt kurudu göğüste, kundakta kuzu gitti.
O en güzel masallar, hiç başlamadan bitti.
Düş yarım, umut yarım, sabahı olmayan gece,
Sözcükler öksüz kaldı, dudakta hece hece.
Can çekişir çığlıklar, uzaklaşır kalp sesi,
Neden beyazdır bugün, ruhumun elbisesi?
Ellerim nerededir, ayağımı tutan ne?
Ya derman olamazsam, ondan korkarım anne.
İftar vakti su gibi, şifa beklerler benden.
Onlar için ey rabbim, ruhum kopmasın tenden.
Hekimlik ilim celbim, alnımdaki yazımdı.
Bu şehrin yarasını benim sarmam lazımdı.

Dilan beni beklerken, Ökkeş beni dilerken;
Bir annede duaydım, gözyaşını silerken.
Bazen kara düşürdüm, bir gözün beyazına.
Ortak oldum çok vakit, hastanın niyazına.
Kalp söküğünü diktim, merhem oldum yaraya.
Baktım da feyiz aldım, şavkı vuran çıraya.
Korkum kendime değil, beni bekleyenler var.
O yüzden çekil artık, göğsümdeki taş duvar.
Ağlatmayın Maraş'ı, incitmeyin Hatay'ı.
Malatya'dan kim çaldı, şavkını vuran ayı.
Derdim Adıyaman'dır, ben kendimi aramam.
Dudağının kenarı, kan kokarken duramam
O enkazda kalanlar, anam, babam, kızımdı
Bu şehrin yarasını benim sarmam lazımdı

Şimdi kollarım kırık, ellerim nerde benim?
Gözlerimin önünde, çekili perde benim.
Seher zayı gün yitik, saatler neden durdu.
Nefesini dinleyip görmem gerek bu yurdu.
Binlerce siren sesi, ruhumun orta yeri.
Belki bin yıl yaşadım, zıllal olalı beri.
Her nefeste geciktim, geç kaldım biliyorum.
Ben kendime değil de onlara ölüyorum.
Benim ben olduğum dem, yemin ettiğim demdi.
Şehrin kırık kalbine, dokunma vakti şimdi.
Uçmadan yetişeyim can kuşu kafesinden.
Ayrı düşmesin kimse, aldığı nefesinden.
Sabır denen merhemle birlik olsun sargımız.
Acıyı bölüşmekti, bizim değer yargımız.
Necip milletin hüznü, derdim idi, sızımdı.
Bu şehrin yarasını benim sarmam lazımdı.

ZİFİRİ KARANLIK OLDU TÜRKİYE DEPREMDE İLK ÜÇ GÜN

-08.02.2023-

Biz, 06.02.2023 Pazartesi saat sabah 04.17 gibi Mersin Tarsus'ta yatağımızda her şeyden habersiz uyurken deprem sarsıntısıyla panik hâlde uyandık.

Bizim ev yedi katlı apartmanın son katı yani evimizin yedinci katı resmen defalarca gitti geldi. Saniyeler uzadı uzadı. Hâlbuki ben gece geç saatlere kadar Malatya İnönü Üniversitesinde okuyan kızımın Federasyon İzci Grubu'nun Diyarbakır'a gidecekleri için yolda yemeleri için sarmalar, dolmalar, pastalar yapmıştım.

Dört saat sonra deprem olacağını, planların altüst olacağını nereden bilirdik. Tarsus'tan Malatya'ya gidecek olan bilet aldığımız trenin bile rayları depremden sonra yer değiştirmiş. Hayat böyle bir şey işte, saniyemizin garantisi yok. İnsanoğlu boşuna bir hırs peşinde ömür bitiriyor işte.

Bu depremin merkez üstü Kahramanmaraş Pazarcık (7.4- 7.7) büyüklüğünde olsa da bu depremin sarsıntısı Elâzığ, Antalya, Aksaray, Niğde, Kayseri gibi birçok ilde hissedildi ve büyük korku yarattı. Ama en çok zararı ise Kahramanmaraş, Antakya, Adıyaman, Malatya, Diyarbakır, Şanlıurfa, Osmaniye, Gaziantep, Adana, Kilis il ve ilçelerine zarar verdi. Büyük kayıplara sebep oldu. Bu illerde can pazarı yaşanıyor, bir umutla enkaz başında bekleyen aileler yakınları için acil terleri döküyor. Bu acıyı tarif edecek kelimeler bile utancından yutkunuyor gibi. Bu sayı az değil yüzlerce, binlerce...

Bugün depremin 3. günü, hâlâ artçı sarsıntılar oluyor bölgede. Sağ kalan vatandaşlar bu korkuyu yaşıyorlar. Bugün sabah yani depremin 3. günü TV'den duyduğumuz kadarıyla vefat eden vatandaşlarımızın sayısı 8 bini geçti denilirken akşama doğru 9 bini geçti denildi ve hâlâ göçük altında olanlar var. Her bölgede çalışmalar büyük bir özveriyle devam ediliyor.

TV'den duyduğumuz kadarıyla bu deprem tam olarak yerin 7 kilometre derinliğinde 7,7 büyüklüğünde kayıtlara geçmiş. Bu deprem yaklaşık bir dakika gibi sürse de saniyeler uzadı, uzadı bitmek bilmedi. Ecel terleri döktük âdeti.

Öğleye doğru sanırım Elbistan merkezli saat 13.24 sıralarında ikinci kez depremi yaşadık. Kayıtlara 7,6 şiddetinde geçen depremi yine bizler evin içinde apartman başımıza yıkılacak gibi yaşadık.

Bizler ve tüm site bundan sonra dışarıya kendimizi attık. Rasim Dokur Bacası yanında bulunan Cuma pazarı boş alanına koştuk. Kimi araç içinde bekliyor kimi Mersin Belediyesinin dağıttığı su, çorba, ekmek kuyruğuna girmişti. Hafif yağmurlu, soğuk esintili havada, toplulukta bulunan herkes-te bir panik ve korku vardı. Tüm Tarsus'un genel durumunu çok merak ediyorduk aracımızla ailecek Tarsus'un genelinde bir gezdik yıkılan ev, apartman çok şükür yoktu... Ama yanı başımızda yaklaşık 30 km sonra komşumuz Adana'da apartmanlar yıkılmış, feryatlar yükselmişti. İlk ölüm haberlerini de biz komşumuz Adana'dan aldık. Diğer illerle iletişim kopmuş gibiydi.

Geceye kadar evimize giremedik, üşüdük her şeyi göze alarak gece evimize girdik. TV haberleri içler acısıydı, aileler binalar altında kalmış. Beton yığınları nefes aldırılmıyordu. O bölgelerde elektrikler kesilmiş, su yok, doğalgaz yok. Canlı kalan vatandaşlar dondurucu soğuklara rağmen enkazın başında bir umut bekliyor. Bu bekleyiş içler acısı, yürekleri parçalıyordu.

Ulaşım çok zor olunca yollarda ve tünellerde meydana gelen hasarlar Türkiye'nin dört bir yanından gelen kurtarma ekiplerinin işini zorlaştırdı. Olay yerine geç gidildi.

Devlet ve millet birlik hâlinde yaraları sarma derdinde. Elektrik, su ve doğalgaz çoğu bölgede yok, şartlar çok zordu.

Depremin 3. gününde TV'lerde bizi biraz mutlu eden vakalar da oldu. Bu mucizeler çalışanlara bile güç veriyor. İşte bunlardan bazılarını sizlerle paylaşmak isterim. Gördüğümüz bu güzel görüntüler hepimizi ekrana kitliyor. Bu mucizeler yanan yüreklerle su serpti. İğneyle kuyu kazar gibi çalışıyor tüm ekipler.

- 45 saat sonra Hopa'dan Malatya'ya gelen ekip, bir çocuğu canlı kurtardı.

- 60 saat sonra Gaziantep'te canlı 3 kişinin olduğu enkazda büyük bir titizlikle görevliler çalışıyor.
- 60 saat sonra depremde yıkılan İskenderun Devlet Hastanesinde hasta olarak yatan Seda Suner'in 60 saat sonra canlı kurtarılmasını bizi çok mutlu ediyor. TV'de büyük bir mutlulukla izliyoruz.
- 68 saat sonra Hatay Kuzeytepe Mahallesi'nde bir kadın canlı kurtarıldı.
- 47 saat sonra Adıyaman'da Giresun'dan gelen ekibin sayesinde kurtarılan 8 yaşında Nisa yürekleri sevindirdi.
- 44 saat sonra Malatya'da 9 kişi canlı çıktı.
- 47 saat sonra Adıyaman'da Betül canlı kurtarıldı.
- 47 saat sonra Maraş Elbistan'da bir kız çocuğu canlı çıktı
- 68 saat sonra madenciler, 13 yaşındaki Enes'i Kırıkhan'da canlı çıkardılar
- 70 saat sonra Diyarbakır Bağlar Mahallesi'ndeki Yoldaş Apartmanı'ndan gelen güzel haber var. Yoldaş Apartmanı'nda birden fazla canlı çıkarmak için ekip büyük bir titizlikle çalışıyor.

Bazı bölgelere ekipler ancak 3. günü gelebilmişler. Kurtarma ekipleri çok zor şartlarda, büyük bir özveriyle havanın o dondurucu soğukunda yaşam koridorları açıyor bazen kovalarla bile o inşaat artıklarını temizliyor, gelen sesleri takip ediyor, saatlerce büyük bir sabırla bir can kurtarabilmek için tozun, toprağın içinde zor şartlarda çalışıyorlar.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan da bugün Kahramanmaraş, Hatay ve diğer bölgeleri geziyor, halkla konuşuyor. Devlet Bilgi Koordinasyon Merkezinde açıklamalarda bulunan Cumhurbaşkanı Erdoğan: "Uzmanlar deprem için 'dünyada örneği yok' diyor. İlave vali ve kaymakamlar görevlendirdik. Her ilimizde bir bakanımız, yürütülen faaliyet çalışmalarına refakat ediyor. Hemen 100 milyar liralık kaynağı seferber ettik." dedi.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, 3 ay sürecek ve 10 ili kapsayacak olağanüstü hâl ilan edildiğini de duyurdu. Öte yandan THY ve Pegasus Hava Yolları, deprem bölgesinden dönüş seferlerinin ücretsiz olarak vatandaşların kullanımına açıldığını duyurdu. Bu güzel haberler de moral oluyor zor şartlarda yaşayanlara.

İskenderun hem deprem hem limanda çıkan yangını hem de denizin taşmasından dolayı daha da zor durumda gibi. Televizyonlarda gördüğümüz kadarıyla caddeler göl gibi, yer altı suları da çıkmış denildi... Bu yaşanan şanssızlıklar durumu daha da zorlaştırıyor.

Memleketim Adıyaman'da bir de Kuzey Kıbrıs'tan Adıyaman'a voleybol maçı için gelen sporcuların Kıbrıs'tan gelen aileleri de çöken otelin yanı başında büyük bir endişeyle evlatlarından güzel haber bekliyor. Aileler her anne baba gibi perişan. İnşallah güzel haberlerle Kıbrıs'a dönerler.

Türkiye tek yürek oldu. Türkiye'de seferberlik gibi maddi manevi bir yardımlaşma, dayanışma var, bizi sevindiren bu tablo çok güzel. Mersin, Tarsus, Toroslar Belediyeleri gibi Türkiye'nin diğer illerindeki belediyeler, halkın her türlü ihtiyacı için canla başla koşturuyorlar. Gerek yurt içinde gerek yurt dışında bölgeye yardım için gelen tüm ekiplere sosuz teşekkürler. İnanılmaz zor şartlarda can kurtarma derdindeler. Eli ayağı öpülesi bu ekipler evladını arar gibi şartlarını zorluyorlar.

Biricik dayımın büyük oğlu daha 1981 doğumlu Hüseyin'in, eşinin ve bir aylık bebeğinin bugün enkazdan cansız bedenleri çıkarıldı. Üç gün umut edilse de ne yazık ki o umut bitti. Halamın kızı Zeynep, iki aylık evli kızını ve damadını kaybetti. Bugün onların da cansız bedenine ulaşabildiler. Dayımın yakın arkadaşı uzaktan da akrabası Adıyaman Milletvekili Yakup Taş ve yirmi kişiden fazla ailesiyle birlikte bu depremde can verdi.

Bu acıları tarif etmek imkânsız... Allah tüm ailelere büyük sabırlar versin. Enkazdan dayım gibi yaralı kurtulanlara da acil şifalar versin. İçim yanıyor. Adıyaman, Antakya, Kahramanmaraş, Malatya, Diyarbakır'da... aynı acı, bizim için her biten nefes yüreğe közü bırakıyor. Her kurtulan nefese yüreklere sevinci yaşıyor. Rabbim bu zor günleri bir daha devletimize, milletimize vermesin. Birlik beraberliğimizi daim eylesin.

Kardeş ülke can Azerbaycan, Pakistan, Hindistan, Meksika, Japonya, Rusya gibi birçok ülke Türkiye'ye arama ve kurtarma ekibi gönderdi. Bu ekipler kötü hava şartları ve yolların hasar görmesiyle gecikmeli de olsa bölgede büyük bir sabırla, o dayanılmaz soğukun içinde yaraları sardılar, sarıyorlar hâlâ var güçleriyle çalışıyorlar. İzmir'den gelen bir ekipten bir kişi: "Cansız da olsa tek kişi kalmayacak biz hepsini çıkardıktan sonra evlerimize döneceğiz..." dedi. İşte bu pırlanta yüreklere tek tek sosuz teşekkürler.

Polisimiz, jandarmamız, askerimiz kısacası devletin tüm birimlerinde canla başla üstüne düşen görevi yapan ekiplere sosuz teşekkürler.

Bir de covit döneminde olduğu gibi canını hiç sayarak var gücüyle çalışan, yaraları saran sağlık ekibine de sosuz teşekkürler. Bizler Kurtuluş Savaşı'nda, Çanakkale'de olduğu gibi bu zor günleri birlik beraberlikle tüm dünyaya büyük örnek olarak atlatacağız Allah'ın izniyle.

Ahmet DOĞRU

DEPREM SAGUSU

Salladın bizi Tanrım
Titredik Sana döndük
Çözüldü diz bağımız
Yıkık bir hana döndük
Uğultuyla uyandık
Dehşet korunda yandık
Rahmetine dayandık
Ölü bir cana döndük
Hayrı şerri bilemem
Daha toprak yâr demem
Yıktı on ili deprem
“Ah”la dört yana döndük
Şehitlik gözde paye
Cennet sonsuz hediye
Ölen kurtuldu diye
“Vah”la kalana döndük
Ekranında enkaz başı
Binalar mezar taşı
Sele gitti gözyaşı
Göçük altına döndük

YIKIK GAZEL

Şu sabaha ulaşan mahzun gönlümüz yıkık
Pespaye kâbus gece, kasvetli gündüz yıkık
Mekân sevgisi birden tarumar oldu bizde
“Hubbîdünya” kuru dal, evvel ahir güz yıkık
Enkaz altında huzur, ortalık gamla keder
Harap zayıf çelimsiz, kuvvetli gürbüz yıkık
Kim olur derde çare, plan program hayal
Umut yolu perişan, bir yığın pürüz yıkık
Hiç gitmez aklımızdan o şiddetli sarsıntı
Boşanır elle ayak, bedende her cüz yıkık
Ancak ekranda gördük felaket onca şehir
Hercümerç nice bina, caddeler kaç yüz yıkık
O karanu gecenin gündüzü olmayaydı
Gördük dağ şerha şerha, ovaysa dümdüz yıkık

DUA

İlahi muin Hüda, bizi koyma ahlara
Ol gadadan münezzeh, uyandır sabahlara

Gece gelen korkudan cümlemizi emin kıl
İş bu mevcut meskeni, titremeyen zemin kıl

Atma bizi Şubat'ta, attığın gam harına
Bin enkazın içinde uyandırma yarına

Mavi rengi semanın altında bir huzur ver
Faya sükûnet gelsin, gayrı titremesin yer

Yandı şem^i ateşin, ateşlerde yandı can
Enkaz altında canlar, buna zor dayandı can

Bir daha reva kılma, böylesi hali vara
Ferahlat yürekleri uğratma korkulara

Ellerimiz bağlıdır çaresizlik bize has
Aman Hüda yaşatma, bir daha böylesi yas

Sabilerin hatırına, uzak kıl felaketi
Nihayete vasıl et, faydaki hareketi

Yürekten bir duadır, arşa çıkar her nida
Sen mahfuz et bizleri, uyanık hem uykuda

Başta depremi verme, sonra nev-i afeti
Bunca enda canlıdan, uzak tut felaketi

Orhan gibi kulların, duası böyle Hüda
Bir medet derman olsun, sen kabul eyle Hüda

DEVLET Kİ NE DEVLET; MİLLET İŞTE BU MİLLET

Bir sürü hikâye duymuş, hakkında çok şey okumuş, hatta birçoğunuz bizzat yaşamışsınızdır o günü. O yüzden tekrar anlatmayacağım yerin altında gürleyen korkunç canavar beton sütunları dal parçaları gibi çatır çatır kırarken yüreğe saplanan dehşet ve hayret duygularını. Ya da bahsetmeyeceğim her biri dizilere bir bölüm olabilecek cesaret, korkaklık, şaşkınlık ve çaresizlik öykülerini. Onlar başka yazıların anlatıları. Ben bugün size Yörükleri anlatacağım, Lazları, Kürtleri, Ankara Bebeleri anlatacağım, İstanbul Hanımefendilerini... Yurdu-mun her bir köşesinden kardeşlerine kucak açan duyarlı, cömert ve yüce gönüllü Türkiye'yi ve asil tavrını dökeceğim kelimelere.

Üst üste defalarca tepe taklak olan şehirde, daha da tepetaklak olan ruh halimizle çaresiz ve şaşkın bir şekilde sığındığımız bir otobüs koltuğunda saat gecenin yarısını geçmişken uzandı ilk el. Kayseri'den, her ihtiyacımızda koştuğumuz en yakın komşudan geliyordu beş genç arkadaş. Arabalarının aldığı kadar erzakla, kocaman seyyar kazanlarla durdular otobüsün önüne. Biz ne olduğunu anlamaya çalışırken, kâğıt bardaklara ezogelin çorba dolduruyor uzun boylu, kirli sakallı, genç, yakışıklı bir oğlan araba farının ışığında ve karın içinde. Daha kapının hidroliğine bastığım anda tırmandılar otobüse biri kız biri erkek iki genç. (Şaşkınlıktan ve dalgınlıktan isimlerini bile soramadım.) Yavrusuna yemek taşıyan anne kartal gibi her koltuğa eğilip kalkıyorlar. Durumu anlayıp duyulanan, ağlayan teyzelere sarılıp teselli ediyorlar. Ben robot gibi elimdekileri ağzıma götürüp mekanik bir şekilde yutarken, "Geçti Ağabey!" diyor kız "Geçti çok şükür." İlk kez o zaman anladım ki yürekleri bizimle atan bacılarım, kardeşlerim varmış.

Buzları yeni çözülen camdan dışarı bakar gibi, parça parça açıldı görüşüm. Artçılara inat son bir gayret evden çıkardığım telefona gelen onlarca mesaj bakmak da ancak ondan sonra geldi aklıma. Muğla'dan, Tokat'tan, Ağrı'dan kardeşlerim, Ankaradan, Artvin'den, İstanbul'dan kız kardeşlerim gibi yakın arkadaşlarım helak olmuşlar haber alacağız diye. Hepsi evlerine davet ediyor, bazıları Kayseri'den gelen gençler gibi çoktan yola düşmüş bize doğru gelmeye çalışıyorlar meteorolojiye inat. O anda hissettiğim güven ve sıcaklığı anlatacak metafor yok herhalde.

Oturamadığımız, yatamadığımız ve hatta tuvalete bile gidemediğimiz bu kâbustan en azından çocukları çıkartmak için benzin bulur bulmaz kaçtık. İlk mesajı atan Muğlalı abimin yanına doğru Datça'ya yola koyulduk. Durduğumuz her şehirde,

bitkin düştüğümüz her öğretmenevinde hiç tanımadığımız insanlar yarış yaptılar bize bir bardak su vermek için. Marmaris girişinde Jandarma kontrol noktasında durdurdular askerler. Ben evrak hazırlamaya yeltenirken komutan çikolata uzattı camdan. Plakadan anlamışlar nereden geldiğimizi. Yemek ikram etmek istediler. Tokuz dedik. Çay ısmarladılar. Marmaris'te bir kriz merkezi oluşturmuş Muğla Valiliği. Oraya yönlendirdiler destek ve kayıt için. Psikolojik destek ekipleri, pedagog, gıdalar, kıyafetler hazırlamış Devletimiz. İlla arkadaşınıza yük olmayın burada ağırlayalım dediler. Arkadaşımızın yanına gitmemize izin vermeyeceklerdi ellerinden gelse. Fakat Datça'daki ağabeyim çok kızdı teklifine bile. Resmen yardım etmek için Milleti ile yarışan bir Devlet vardı.

Mihmandarımız gecenin üçüne kadar nazik eşiyile bizim yolumuzu beklemiş, dolaplar dolusu yemekler hazırlayıp, evi sıcacık ısıtmıştı. Dinledi, teselli ettiler; çocukları sevindirdiler oyuncaklarla. Korkuyla kâbustan uyanıp annesine sınıksız sarılan gözü yaşlı bir çocuk gibi güvendeydik. Öyle hissettik. Yörükler bağrına basmıştı bizi çünkü. O gece de ondan sonraki iki buçuk ay boyunca da bütün Datça bizi korudu, kolladı, sahip çıktı. Bazı yaralar kapanıp, bazı korlar kül olana kadar, çocuklar ilk kez tekrar radyoya basıp müzik açana kadar korunup kollandık. Her ihtiyacımız hiç bir karşılık beklemeden karşılandı. Fakat biliyorum ki bu süreçte diğer seçeneklerimiz Ankara'ya, Tokat'a, Artvin'e, Ağrı'ya ya da İstanbul'a da gitmiş olsaydık, veya herhangi bir şehrin Valiliğine de sığınmış olsaydık aynen bu şekilde karşılanırdı.

Depremzedelerin hepsinin bizimkine benzer hikâyeleri olduğunu düşünüyorum; çünkü hem devletin hem de Halkın verdiği her türlü desteği bizzat görüp, takip edip, tecrübe ettim. Tüm bu yaşananlardan sonra emin oldum ki devletimiz devletlerin en köklüsü ve en güçlüsü. Ayrıca damarlarıma kadar hissedip gurur duydum milletlerin en yücesine mensup olmaktan.

ATEŞ BÖCEĞİ UMUDUMUZ

cansız yüzler aynalarda dirildi

kim derdi ki
yer çekimi çatıların ipini çeker
evler kaval kemiklerini ezer

yer yarıldı çile derinliği yuttu

kim derdi ki
nehirler hüznün denizinden geri gelir
saksıdaki çiçek devrilir duvar toprağa iliklenir

yerden çıkan karıncalar
kışlık kazançlarından
açlığımıza harçlık verirken

anne diye ağlayan çocukların dili kanarken

rahmine düşecek ölüyü toprak beklerken
ruhlar yerden gökyüzüne yağarken

hayatımız tavında dövülmeyen demirken

buz dağları kadardı çağın çaresizliği
eritti onu
ateş böceği umudumuz

SUSMAYI ÖĞRENMEK

Söndü ocak dağıldı duman gözlerden süzülen yaşlar da bitti
yalnızlığıma dokununca ellerin kar yangını kışlar da bitti

adım adım çoğaldı şehrin üstüne sinen karanlık
toz duman olunca dağların bağı yokuşlar da bitti

bir gülün bahçesinde zamanla susmayı öğrenince
bir sağanağın öfkesini dindiren yaralı kuşlar da gitti

boğazıma düğümlendi söylenmemiş her söz
bir eski mendilde bulduğum nakışlar da bitti

kaç dil bildiğimi unutup avutuldum kelimelerle
nisyan akşamlarında kaybolan bakışlar da bitti

kar boran ortasında çırpınırken şehirler
uzanıp yârin saçlarına gül takışlar da bitti

kaç şehrin rüyasına uğradı kaç kara haber
uğrun uğrun bakarken sinemi yakışlar da bitti

göz göz kayboldu duru pınarların türküsü
bir gülün toprağına can veren akışlar da bitti

Seyhan DEDELER

NE KALDI

Sessizlik! diye bağırdı biri
Lütfen Allah'ım bir ses dedi her biri
Lakin ses vermedi hiçbiri
Can vermişlerdi soğuk betonların arasında diri diri

Oysa bazı çığlıklar vardı sessiz ve derindeydi
Anneler, babalar yavrularının elini bırakmak, vazgeçmek istemedi
Tonlarca moloz altında feryatlar etti
Ne olur rabbim soğumasın tuttuğum bu el dedi
Canımı, cananımı bağışla rabbim
Bir nefes, bir nefes ne olur diye de dualar etti
Ve son defa duyuldu o ses, son defa alındı o nefes

Sevenler öldü, sevilenler öldü
Veda bile etmeden şehit olup gittiler
Yürek titreyip üşürken, yanıp küle döndü
İnsanlar ölürken, koskoca bir şehir de öldü

Artık hiçbirimiz için o bembeyaz örtü
Çay, kahve eşliğinde gönüllere huzur veren bir manzara değildi
Bedeni üşütüp acıtırken,
Öte yandan yüreklerin yangını bambaşka bir sancının habercisi
Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını matemli işaretiydi

Hüznün büyüklüğü dağlara, taşlara, toprağa, suya, havaya sindi
Ceyhan nehri doğduğu şehirde kendi suyunda boğulup birden öldü
Birçok hikâyeye şahit olan o asil nehir,
Bu defa acıların en büyüğüne şahit oldu

Memleket feryattan bir gerdanlık takmıştı artık
Ardından ne kaldı
Cadde, sokak, yol, yoldaş yarım kaldı
Hırkalar kaldı, terlikler kaldı, ağıtlar kaldı
Seslerin tınısı, gülümsemelerin izi kaldı
Umutlar tükendi sadece çile kaldı
Elhasıl
Sevdiklerimizin, Elbistan'ımızın yalnızca iz'i kaldı.

Aslan AVŞARBEY (Mùlkî)

MARAŞ'A AĞIT

İki bin yirmi üç yılı
Tarih Gücüğün altısı
Zelzeleden Anadolu
Oldu çalı karaltısı

Seherde koptu kıyamet
Harap oldu on vilayet
Ölen bizden katil bizden
Kime edeyim şikâyet

Saat dördü çeyrek geçe
Yer yarıldı içten içe
Ciğerimiz parçalandı
Malatyadan Hatay'aça

Kar üstünde baba ana
Ağlaşıyor yana yana
Zelzelede sağ kalanlar
Can verdiler dona dona

Ağlayanlar kınanır mı
Buna yürek dayanır mı
Yastık beton yorgan kardan
Böyle yatan uyanır mı

Mihrican değdi bostana
Figan düştü Elbistan'a
Evler birer mezar oldu
Maraş döndü kabristana

Apartmanlar uça uça
Geldi ölüm saça saça
Ölenler selam götürün
Mahzuni'ye Karakoç'a

Hendek kazıp çıkıyorlar
Tahta kazık çakıyorlar
Tarlalara sıra sıra
Sanki fidan dikiyorlar

Mùlkî bilmez garezini
Aldın m'ola murazını
Felek sana güven olmaz
Eğri tuttun terazini

ALDATAN DEPREM YA DA SADECE YENİLGİ

Küçük binaların ahı mı tuttu acaba?

Küçük şirin bir çarşımız vardı. İşyerlerimizin bazen üstünde bazen de az ötede olurdu evlerimiz. Herkes birbirini tanır. Selamlar samimi idi. Sımsıcak.

Zemheri ayında, sabahın köründe dükkanlarımızı açma sebebi de bu sıcaklık.

Eee, ne var bunda, diyeceksiniz. Az bekle.

Sonra biri tuttu “sizi saraylarda yaşatacağım” sloganıyla koca koca ucubeler dikti küçük yapıların arasına. Kimi zaman da tam üstüne. Vay duygusuz insan! O şirin evlere tepeden bakan kocaman yapılar. Gafil insana bu yapılar şirin gözükte. Gösterildi! Boyalıydı rengârenk, fakat yüzü soğuktu. Sopsoguk.

Zemherideki sıcaklık da yoktu. Kocaman balkonları vardı bilmem nereye bakan. Nereye bakarsa baksın! Balkonlar bir yerlere bakıyordu, fakat insana bakan sıcak bir yüzü yoktu. Yerleşen sakinler özlemle baktı balkonlarından o küçük yapıları. Uzun yılar kavuşmamış aşıklar gibi. Aman ne aşkı? Aşık da görmesek...

Demeden geçemediğim bir nokta daha var. Kocaman binaları süslü göstermenin yolları da vardı: Bu binaları ayakta tutan demirdir. Bu demirler son derece titizlikle yerleştirilmiş, çimento bol kullanılmış(!) Kitle iletişim araçlarında – kitle imha araçları mı desek acaba- bas bas bağıldılar. Naylon satan seyyar satıcılar gibi. Bu küçük yapıların hiçbirinde ise bunlar yoktu.

Hâlâ eee, dediğinizi duyuyorum. Bekle!

İnsan bunlara “aldandı” demek istemiyorum,

“yenildi” demek istiyorum.

Evet yenildi! Demire yenildi. Ahşabı, kerpici bırakıp tuğlalara yenildi. Bakalım kim yenilmiş? Bir deprem geldi küçük binalar en fazla müştemilata döndü. Ama o kocaman binalar enkaz yığına döndü. Küçük yapıları birkaç haftada toparlamak mümkündü.

Bakmayın öyle, küçük, boyasız, duvarlarında demir olmayan, balkonsuz ama bahçeli evlerden bahsediyorum.

Yıkılan koca koca binalardan hasbe’l- kader kurtulan insanlar umutsuzca gökyüzüne baktılar, Yaradan’ı aradılar. Yaradan aşağı bak, diye ilham etti. Batkılarında o küçük yapılar kendilerine tebessüm ediyordu. Tozlarıyla, kirli camlarıyla, özensiz de olsa kırk kere boyanmış duvarlarıyla, yanında bakımsızlıktan kurumaya başlamış meyve ağaçlarıyla...

İnsan vefasızlığını anladı, o köhne binalar sahiplerini vefa ile bekledirler.

Kapıda karşıladı sahiplerini. “Hoş geldin, sefa geldin” nidaları yankılandı tozlu ayakkabılarla içeriye adım atar atmaz. Utandı insan “hoş bulduk” diyemedi. Çayı da ben yapayım diyebilirdi bir tutam haya ile. Çaylar yudumlanırken ucubelerin altında sesler göğe yükseliyor: “sesimi duyan var mı?” Kimse duymuyordu. Onları duyan kirli camlarıyla sadece o şirin evlerdi.

Küçük evler kimseye beddua etmedi, ama sanki onların ahı tuttu gibi.

S. Burhanettin KAPUSUZOĞLU

BİR MATEMZEDENİN MARAŞ'LA YANDIĞIDIR

Sükût kefenin giydi cihân bağın gülzârı
Yarım kalmış hayâller varıp buldu mezarı
Beldeler viran düştü kim etti kem nazarı
Dağlar koptu yerinden figan derin âh çeker
Mâtem sâde bende mi gökte bile mâh çeker

Yıkıldı cânım Maraş özüm döndü büryana
Elbistan harâb oldu söyle turnam her yana
Ne yapıp ne edeyim boynu bükük giriyana
Dulkadir ellerinde figan derin âh çeker
Mâtem sâde bende mi gökte bile mâh çeker

Gâzilik pâye iken nice şâr arasında
Adı yazıldı şehid başta yâr sırasında
Gayret dokur çarşının hayrı zâr darasında
Şahin Antep der yanar figan derin âh çeker
Mâtem sâde bende mi gökte bile mâh çeker

O Hisn-ı Mansûr'a denilende Adıyaman
Kırıldı kolum dalım çektiğim acı yaman
Mâtemzede vatani kapladı kara duman
Ciğer yanar göz ağlar figan derin âh çeker
Mâtem sâde bende mi gökte bile mâh çeker

İnanca tekmil verir Amik'teki nöbetler
Secde kıldı cümleten ürperince mâbetler
Külliyeler türbeler minareler kümbetler
Aydan hattır Hatay'ım figan derin âh çeker
Mâtem sâde bende mi gökte bile mâh çeker

Urfa'mın dağlarına duman çöktü karınan
Felek vurdu amansız ayrı düştüm yârınan
Göldeki balıklar da pârelendi nârınan
Nazargâh-ı Halil'de figan derin âh çeker
Mâtem sâde bende mi gökte bile mâh çeker

Bizim bağın bağbanı harîmisin gülüsün
Hevsel Bahçelerinde muhabbetin yelisin
Dicle'nin surlarında Ashâb ile dolusun
Dağlandı Diyarbekir figan derin âh çeker
Mâtem sâde bende mi gökte bile mâh çeker

Hüzün çöktü Nihân'ın özü ile yüzüne
Hakk'a nazlı niyazla *”Amân”* kattı sözüne
Milletim hâdimidir nusretiyle bezene
”Bu da geçer yâ Hü” da figan derin âh çeker
Mâtem sâde bende mi gökte bile mâh çeker

DEPREM GÖRÜNTÜLERİNİ İZLERKEN

Doğal felaketler ya da savaşlar
Olunca toplumda kargaşa başlar
Merhametle öfke katlanıverir
Karamsarlık artıp umut yavaşlar

Bozulmayagörsün toplumda düzen
Duygular incinir kaybolur özen
Yerli yerine zor oturur taşlar
Ağır acıları zamandır çözen

İnsan garipleşir yurdundan ayrı
Bir süre olamaz kendine hayrı
Dost gönüller yardım eli uzatır
Acılar hayatın aslıdır gayrı

Hayat yeni şartlar kurar kendince
Hüzünlü öyküler çıkar yüz bince
Gidene yas tutup kalana bakıp
Yeni bir sayfayla başlar her günce

Eskiden havalar, mekânlar kalmaz
Aybolan canların yerleri dolmaz
Dipsiz bir derinlik sarar ruhunu
Eskisine benzer hayatın olmaz

Bölük pörçük akar hatırda dünler
Karışır tarihler kaybolur yönler
Doğal felakete boyun eğsen de
Elbette geçer bu sayılı günler

Derin sarsıntıyı zamana yayıp
Tanımsız duyguda olursun kayıp
Hayat bir yerinden tutup kaldırır
Yaşayıp gidersin gününü sayıp

Deprem bölgesine kilitli gözüm
Çalkantılı içim gergindir yüzüm
Bu gün duygudaşlık, kardeşlik günü
Bilirim teselli edemez sözüm

DUYGUSUZ

Fırtınalar döverken ağırlı yüzümüzü,
Depremın şiddetiyle yuttuk her sözümüzü,
Çok şey kaybettik ama sakladık özümüzü,
Kıyameti yaşadık hiç haberin oldu mu?
Gözyaşları sel oldu, senin gözün doldu mu?

Tırnağını kıranın felaketi olurdun,
Rimellerin akınca can burnunda solurdun,
Aşkın üzerse seni, yenisini bulurdun,
Kıyameti yaşadık hiç haberin oldu mu?
Gözyaşları sel oldu, senin gözün doldu mu?

Evler artık çadırdı seller basana kadar,
Tuzu kuru olanlar buna dediler kader,
Aile darmadağın sağ kalan adak adar,
Kıyameti yaşadık hiç haberin oldu mu?
Gözyaşları sel oldu, senin gözün doldu mu?

Kimileri bereket dedi yağın yağmura,
Çadırları sel aldı yuvarlandık çamura,
Suyumuz yoktu ama su kattılar hamura,
Kıyameti yaşadık hiç haberin oldu mu?
Gözyaşları sel oldu, senin gözün doldu mu?

Harika nice canlar yitti bir daha gelmez,
Eski günler aranır duygusuz bunu bilmez,
Dünyayı umursamaz gözyaşlarını silmez,
Kıyameti yaşadık hiç haberin oldu mu?
Gözyaşları sel oldu, senin gözün doldu mu?

Âdem YAĞMUR

MÜMKÜN

Pazar günü olmasına rağmen yine erkenden kalktı, kahvaltıyı kendisi hazırlamak istiyordu.

Poğaçı hamurunu hızlıca hazırlayarak dinlenmeye bıraktı. Oğlu özellikle susamlı poğaçayı çok sever, kızı unlu mamuller satıcısı gibi onları anne babasına parayla satardı. Ne kadar fazla yaparsa yapsın o gün hepsi biterdi. Bir seferinde oğlu, ablasına; “Babam yine yapar.” demiş, ablası da gülmüş; “Akıllım, yemekleri babalar değil, anneler yapar.” dediğinde oğlu önce babasına, sonra da annesine baktı ne diyeceğini bilemedi ama herkes bu duruma kahkaha ile gülmüştü.

Çok sevdiği kırmızı çiçekli beyaz masa örtüsünü serdi. Bugün güzel bir kahvaltı sunumu hazırlamalıydı. Domatesin kabuğundan güzel bir gül, büyükçe bir elmadan kuğu, muzdan balına yaptı, çocuklar buna bayılıyordu. Sucuklu yumurta olmazsa olmaz. Çatallar, kaşıklar ve bıçaklar, minik ev şeklindeki peçetelerin içine konuldu. İçecek olarak çay ve süt vardı.

İçeriye doğru seslendi; “Hadi kalkın! Sofra hazır.” Radyoyu açtı, neşeli bir Anadolu türküsü, çocukların seveceği hareketli tarzdan.

Kimseden ses gelmeyince tekrar; “Bu kadar yeter artık, gün öğlene yaklaştı.” dedi ama yine ses gelmedi. Her zamanki gibi; “Bari gidip kaldırayım.” dedi. Çocuklarını ve eşini öperek uyandırmayı çok severdi. Onları öperken onların nazlanmaları, biraz daha uyumak istemeleri ayrı bir güzellikti.

Kapının koluna dokunduğunda kapı kolayca açıldı ama oda bomboştu. Gözlerini ovuşturarak odanın her noktasını iyice yokladı. Odadaki boşluğun gözlerine sert bir şekilde çapmasıyla başı dönmeye başladı. Boşluk adeta odadan sıyrılmış beynine saplanmıştı. Acı veren bir titreme vücudunu kapladı. Kafasının içinde santim santim büyüyen bu boşluk, hayatla ölüm arasındaki ince bir ip gibiydi. Sendelemeye başladı, dizleri vücudunu taşıyamaz bir hâle geldi, kapının kolunu bıraksa odanın içine yüzükoyun düşüverecek. Bilinci yerinde ama kendini kontrol etmekte zorlanıyordu ve olduğu yere büyük bir gürültüyle düştü. Başını vücudundan daha ağır hissediyordu, kalkmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Bir süre öylece kalakaldı. Kendine geldiğinde ağladığını fark etti. Mutfaktan hareketli müzik sesleri geliyor ve kendisi koridorda, giriş kapısının arkasında ağlıyordu.

Zil çalıyor ama o, mutfaktan gelen müzikle, zil sesinin ayırımına varamıyordu. Kapının biraz sertçe vurulmasıyla, zor da olsa kendini toparlayıp ayağa kalktı. Kapının küçük dürbününden bakınca, alt komşunun elinde tatlı tabağı ile beklediğini gördü. Kapıyı açtı, komşu ile yüz yüze bakıyorlar ama içeriye buyurun demek aklına gelmiyordu. Kısa süren bu şaşkınlıktan sonra komşusu; “Merhabalar.” di-

yerek tabağı ona uzattı.

Birlikte mutfaktaki kurulu masaya geçtiler. Masanın çok güzel bir şekilde donatılması ve evde kimsenin olmaması komşunun ruh dünyasını allak bullak etti çünkü onun hikâyesini biliyordu. Sessizce en yakın sandalye ye oturdu. Ev sahibi müziği kapattı.

Komşu; “Merak ettim, uzun süredir seni göremiyorum.” dedi.

O, içinde bulunduğu ruh halinden kurtulmaya çalışan biri gibi; “Şey, aslında.” dedi. Cümleyi tamamlamadı. İçinde kopan fırtınalar kelimelerin her birini ayrı yerlere savunuyordu.

Ev sahibi komşusuna ve kendine birer bardak çay doldurdu ama bardağı ağzına götüremedi. San ki polise yakalanmış bir suçlu gibiydi. Dudakları ve elleri titriyor, göğsünden, yağmur öncesi gök gürlemesi gibi hıçkırıklar geliyordu. Bardağı masaya bırakmasıyla gözyaşları akmaya başladı. Misafir, sandalyesini onun yanına çekerek elini omzuna koydu.

O, hâlâ büyük bir deprem sonrasının yalnızlığını yaşıyor ve buna da bir türlü alışamamıştı. Her zaman düşündüğü bir şey vardı ki, hiç kimsenin acısı başkasının acısıyla kıyaslanamazdı, her acının ağırlığı kendi içinde yaşanırdı.

Deprem on bir şehri yerle bir etmiş, korkulu bekleyişler, yerini hüznü haberlere bırakmıştı. Geç gelen yardımlar, soğuk hava koşulları, hazırlıksız yakalanan Afet Koordinasyon merkezi gibi birçok olumsuzluklar insanları daha da umutsuz hale getirmişti.

İçilemeyen çaylar soğumuş, gözyaşları da dinmişti. Masadaki peçetelerden biriyle gözyaşlarını sildi ve; “Biliyor musun?” dedi. “Ben çocukken annem çamaşırlarımızı elinde yıkardı, ben de ona yardım ederdim. Ara sıra verilen okul harçlığımı harcamaz, biriktirirdim. Yıkanan pantolonumla paramın da yıkandığını görünce o kadar üzülmüş ve ağlamıştım ki şimdi anlatırken bile gülüyorum. Çocukluk işte zor bulduğun ve onunla mutlu olduğun bir parayı kendi ellerinle yıkamak.” dedi ve sustu bir türlü söze giremiyordu.

Komşusunun suskunluğu onun konuşmasına fırsat veriyordu; “Hayallerimi o kadar sahiplendim ki onların hem hamallığını hem bekliliğini yaptım. Tutsak bir hayalin serencamı benimkisi. Hayat benim için ekmek alıp, gelirken kızarmış ekmeğin uçlarını yemekten zevk alan bir çocuktuk. O çocuk hâlâ büyüyemedi.”

Buraya taşındığından beri ilk defa bir komşusu onu ziyarete gelmişti. İçinde birikenler, patlamaya hazır bir volkan halini almıştı. Komşusu da bu durumun farkında olarak; “Eğer sizi kötü hissettirmeyecekse başınızdan geçenleri dinlemek isterim.” dedi.

Bu soruyu o kadar çok beklemişti ki çünkü ailesini kaybetmiş biri, acılarını dışarıya atmadan nasıl rahatlayabilirdi. Nefes alış verişleri hafiften hızlandı; “Ben o gün işim dolayısıyla şehir dışındaydım. Deprem sabaha karşı olmuştu. Kızım sesli mesaj atmış ama ben sabah saat yedi gibi uyanıp, mesajı dinleyince adeta ruhum bedenimden çekildi. Kızım; “Baba evimiz yıkıldı, annem beni duymuyor, kardeşime ulaşamıyorum, çok üzüyorum baba!” diyordu. Kendimi o halimle sokağa attım, arabanın kapısını açamayınca anahtarı yanıma almadığımı fark ettim ve otele geri döndüm. Yolda devamlı eşimin telefonunu arıyordum ama telefonda ki ses; “Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyoruz.” diyordu. Bu cümleyi daha önce çok duymuştum ama eşime bir daha ulaşamayacağım hiç aklıma gelmemişti. Sonra ikinci mesajı fark ettim, kızım canhıraş bir şekilde; “Baba nerde kaldın, kurtar bizi!” diye ağlıyordu. Yolculuk boyunca, onları tekrar görebileceğim umuduyla kendimi avuttum. Şehre geldiğimde sanki bir film platosuna girmiş gibiydim. Bunlar gerçek olamazdı. Hemen evimize koştum, eşime ve çocuklarıma sesleniyor ama bir cevap alamıyordum. Deprem altı şubatta olmuş ve hava çok soğuktu. İnsanlar depremden kurtulsa bile soğuktan ölebilirdi.” dedi ve sustu. O anları zihninde tekrar yaşıyordu. Karanlık caddeleri esir almış yıkıntılardan gelen çocuk seslerini hâlâ duyuyordu.

Odadaki sessizliği ocağın üzerinde kaynayan çaydanlık bozunca, tekrar anlatmaya başladı; “Her yer kıyamet gününün bir provası gibiydi. Ne yapacağımı bilemedim. Ne bir yardım geldi ne de başka bir şey. İkinci günün akşamı kendi imkânlarımla aileme ulaştım. Gördüğüm manzara kâbus gibiydi.” Duraksadı, kelimeler ağızından tane tane çıkmaya başladı; “İlk önce eşime ulaştım. Eşim saçlarını yolmuş, elleri saçlarında vefat etmiş. Oğlum, masum bir şekilde hâlâ yatağında uyuyordu. Kızım annesinin telefonunu elinden hiç bırakmamıştı. Benden gelecek bir cevap bekliyordu.” Masadan bir peçete daha aldı ve devam etti; “Göçmen kuşlardan biri, göç sırasında rahatsızlanırsa, eşi onu orada beklermiş. Eğer o iyileşmez ya da ölürse, eşi göç için gelecek mevsimi beklermiş tabi kışı atlatıp o zamana kadar yaşayabilirse. Günlerce enkazın başında bekledim. Ruh sağlığımı kaybetmeye başlamıştım. Kendi imkânlarımla ailemi defnettım. Neden dedim, insanlar mezarlıklara gider, göçüp gidenleri ziyaret eder ve orada hürmetle konuşurlar. Çünkü ayrılığı kabullenemez, yeniden kavuşmayı ümit eder. Bende hep bu ümitle yaşıyorum ve anladım ki mezarlıklardan korkanlar henüz sevdiklerini kaybetmeyenlermiş.”

Misafirine istemsizce çay içip içmeyeceğini tekrar sordu çünkü onun gitmesini istemiyordu. Anlatacağı çok şey yoktu ama derdini dökmeye ihtiyacı vardı; “Saçlarına değen rüzgârı hissedebilmek, kaygılardan azade bir nefesi alıp verebilmek, seni seviyorum diyebilmek, bunlar güzel şeylerdi. Mezarlıkta defalarca, sizi çok seviyorum dedim. Onları yüreğime gömdüm, ancak benim de üzerime

toprak atıldığı gün, onların da bir mezarı olacak. Birinden “Baba!” sesi duysam, onu kendi çocuğum zannediyorum, yavrularımın bir daha gelmeyeceğini bildiğim hâlde. Veda etmeyi hiç beceremem, elim ayağıma dolaşır, bildiğim bütün kelimeler zihnimden kaybolur gider. Belki de o yüzden aileme bir gün bir yerlerde mutlaka kavuşacağım çünkü biz vedalaşmadık.” durdu ve tekrar; “Bu mümkün mü?” dedi. Komşusu ona cevap veremedi.

Bunları söylerken hep aynı noktaya bakıyor ve gözyaşları sicim gibi akıyordu. Bu duygusal ortam içerisinde olup da ağlamadan dinlemek mümkün değildi. Komşusu da masadaki peçetelerden bir tane kendine aldı.

Her ikisi de sessizliğin ağır atmosferi altındaydı. Komşusu onu konuşturmak istiyordu; “Psikolojik destek alsanız, nasıl olur?” dedi.

Arkadaşı; “Evet aldım ama çok bir faydası olmadı, çünkü benim yaşadıklarımı hissedemeyen biri beni anlayamazdı. Doktorum, kızımın bana attığı iki mesajı da silmemi istedi. İçim yana yana sildim. Telefonumda kızımın sesi yok ama hâlâ canım yanıyor. Olduğuna ağlayanla, öldüğüne ağlayan arasındaki tek fark bir kaç nokta idi, o noktalarda hayatın durakları işte.”

Mutfağın penceresine bakarak; “Ben biraz yaşlanacaktım, çocuklarımda büyüyecekti ve ben onlara bu dünyayı bırakıp gidecektim ama onlar bana bu dünyayı bırakıp gitti.

Hep rüyalarıma geliyorlar, hasret gideriyoruz. Ben rüyamın içinde rüya gördüğümü fark ediyorum ama onlar vefat ettiklerini bilmiyor. Hâlâ rüyalarıma gelen aileme bir gün bir yerlerde kavuşacağımı biliyorum. Bence bu mümkün.”

Komşusu; “Bu ümit, ne güzel bir ümit.”

O bu söze o kadar çok sevindi ki heyecanla devam etti; “Onları öperken kokularını içime çekerek öperdim, cennet kokardı onlar. O kokuyu rüyamda da aldım. Benden ne köy ne de kasaba olurdu ama evlatlarım olunca, belki bir ev olabilirim diye düşünmüştüm, o ev de yıkıldı gitti. Onlardan sonra yokluğun yok olmadığını gördüm, çünkü onların yokluğu daima karşımda duruyor, Dört kişi bir tabutu taşımış ama ben tek başıma üç tabutu birden yüreğimde taşıyorum.

ZİLZAL RİSALESİ

S/ağırlaşan sona gebe bu dünya
tükürdü böğründen onca ağırlığı
nar tanesi gibi saçtı dört yana
ey zerre hayrın, şerrin sahibi
dağlar ayaklandı huzuruna

Kuma öfkelendi demirler
ürpertiyle uyanıverdi şehir,
yıkıldı dünyanın burcu, heyhat
bitmez sanmıştık ömrü oysa

Seher perdesini yırtarken
bebek beşiğı ahraz duvarlar
savruldu arz, koptu kıyamet
yüzümü aralarken haritalarda

Turna olup ne çok uçmak isterdim
on bir şehre akıbeti sormaya
ey kuş, beni de sakla yuvanda

Çok tuhaf, bu kaçınıcı veda
bir yaşına daha girer mi dünya
bir karıncayı daha altı şubatta
yudum suyla koşar gördüm ateşe

Gece aynasını kıran bekçiler
evimizi, yüzümüzü karıştırıp
söndürdüler lambaları bir bir,
kaç sıralı ölümlü olduğumuzu
koşardık Azrail'e sormaya

Taş atacak pencere de yok
vuramaya kapı, çalamaya zil de/
sur yıkılmadan koptu kıyamet
yaşamın ötesi kalacak ukbaya

Sesin neden kısık, ey güzel ülkem
haydi, seslen kardeşlerine!

HAYAT ENKAZ ALTINDA

Bu enkazın altında yükselir yerin âhı,
Kömür karası gece kim düşler bir sabahı.

Bu enkazın altında hayat çekilmez kâbus,
Ümitler erir bir bir dualar dilde mahpus.

Bu enkazın altında buz tutuyor kâinat,
Düşen kalkamaz yerden kırılmıştır kol kanat.

Bu enkazın altında ne dağ biter ne yokuş,
Çaresizlik zamanı saat asırlık baykuş...

Bu enkazın altında artarken korkularım,
Avazım gitmez öte ürperir kuşularım.

Bu enkazın altında gözüm görmez ırağ,
Bedenim zincirlere sarar kara toprağı.

Bu enkazın altında sayarım suçlarımı,
Betona seriverdim ipeksi saçlarımı.

Bu enkazın altında lânet ettim bu çağa,
Hırsımın cezbesinde uzanmışım bıçağa.

Bu enkazın altında can Yûsuf kuyusunda,
Eşkin atlar dolaşır ölümün kıyısında.

Bu enkazın altında tek gerçek servilikler,
Kapkara hayallerle silinir mavilikler.

Ecel kuşum savurmuş yavaşça ölüyorum,
Bu enkazın altında ölüme gülüyorum.

Bu enkazın altında nice canklarım kaldı,
Bir yıldır söylenenler sanırım ki masaldı...

YER SİLKİNDİ BİZ DAHA SİLKİNEMEDİK

Japon Yüksek Mimarı Yoshinori Moriwaki'nin bir Türk Tv kanalındaki röportajını dinlerken hiç de prensip olarak kabul etmediğim iki toplum arasındaki karşılaştırmaya kaptırdım kendimi.

Onlar ve biz... Bu karşılaştırmamızın bizleri hangi gerçeğe götüreceğini ister istemez yorumlamak istediğimizi kabullenmek zorundayız. Millet olarak ne kadar güzel hasletlere sahip olduğumuzu sadece bizler fark ediyoruz. Dünyada hiçbir milletin özünde var olmayan temiz ve samimi duyguları inanın sadece bizler yaşıyor veya az da olsa yaşıyoruz. Bu duygusal haslet ne yazık ki bizi kalkındırıp muhasır medeniyet seviyesine ulaştırmada yeterli olmasa gerek. Bilim ve mühendislik anlayışını eğitimin her sahasına yerleştirmedikten sonra sadece romantik duyguların varlığı millet olarak bizi dünya çağdaş medeniyetinden çok çok uzakta olmamıza sebep olacaktır.

Ne diyor Yoshinori Moriwaki bu yayında. Siz askere gidene "Adam olacaksın." Diyorsunuz biz ise ilk okula yeni başlayan bir çocuğa aynı şeyi söylüyoruz. "Siz birilerinin dağıttığı bir ürünün dört bir etrafını sarıp almaya çalışırken biz hemen sıraya geçiyoruz." Aramızdaki bu sosyal farkı içimizi acıtırsa da kabullenmek zorundayız.

Mine G. Kırıkkanat 17 Ağustos 1999 Marmara depremi nedeniyle yazdığı bir yazısında "Toprak" konusunu ne de güzel anlatılmış. Okuyunca siz de hak vereceksinizdir.

"Yine apansız ve derinden geldi ölüm.

Kapıları vurmada, kırdı. Çatıları abanmadan çöktürdü, duvarları dokunmadan yıktı. Rüzgâr olsaydı, duyumsardık acı soluğunu. Su olsaydı, bilirdik boğduğunu. Ama topraktı. Üstüne hanelerimizi, hayatımızı kurduğumuz, altına tohumlar ektiğimiz, bereketli bereketsiz, olmayınca olmadığımız toprak. Canlı cansız her şey gibi, onun bağrından çıkmıştık. Anamızdı bizim. İyi ya da kötü, hâlâ anamız. Otlardan, ağaçlardan tek farkımız, toprağı sarmalayan kökler yerine, bağımsız ayaklar vermiş olmasıydı bize. Arada bir havayla aldatır, bulutlarla oynayırdık, ama yine ona dönmecesine. Hanelerimizin köklerini salmıştık ya bağrına, bizi böyle uçar, kabul etti sanmıştık. Elbet bir gün toprak olacaktık ama, ölümümüz onun elinden olmayacaktı, temellerimiz çürük olsa da onun analığı sağladı."

Sözün özü:

Gelişmiş ülkeler...

Bilimi (Atları), inancın (Araba) önüne koyarlar...

Az gelişmiş ülkeler ise inancı (arabayı), bilimin (Atların) önüne koyarlar...

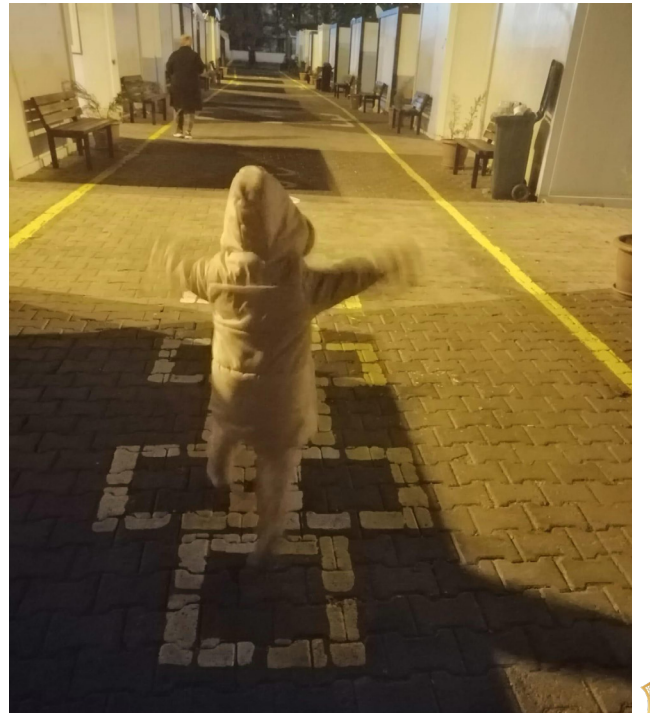
Bu gerçeği bu toplumun zihninin en derin uzuvlarına yerleştirebilirsek mutlaka ve mutlaka sonuç alır, bilinmez rüzgarların önünde oradan oraya savrulmayız.

Yazımı bitirirken Türk'ün çağları delip gelen bir sesi olan Korkut Ata ruhuyla 1999 yılındaki felakette bize el uzatan rahmetli Bahtiyar Vahapzade'nin sedasını da hatırlatmak istiyorum. Onun bu zor günlerimde imdadıma karşılık kazma küreği kapıp koşarak gelen torunları bana moral verdi. İçi yanan enkazın altı ve üstündekilere de moral olur umarım.

"İşitince ata yurttan depremi
Aktı yaşım, döndü başım Türkiyem.
Her derdimin, kederimin ortağı,
Can kardeşim, kan kardeşim Türkiye.

Öz hükmü var her zamanın, her anın,
Yaman gününde yanındayız biz senin,
Ana yurttan vatanımsın, vatanım,
Vatanımda, vatandaşım Türkiyem.

Tarih boyu bu ehdimiz bozulmaz.
Türk milleti har olmamış, har olmaz.
Her beladan Türk'ün beli kırılmaz.
Sen ey benim can sırdaşım Türkiyem.

Merve MERT

ASR-I FELAKET

Devrilince bir kış günü evler üzerimize,
Karlara değil, korlara düştü yüreğimize.
Ocaklar sönerken gözlerimizin önünde bir bir,
Kışın ayazı vurgun misali sarıldı bedenimize.

Beşik gibi sallanırken güzel yurdum,
Kan uykusuna daldı o an çoğunluğum.
Saniyeler talan etti haneleri,
Ne bir ev kaldı, ne de bir han yeri...

Bir oldu, bir anda zengini, fakiri...
Unuttu herkes o an, sen ben derdini, kendi nefsin.
Sevinemedi kimse kurtulduğuna.
Kurtulan da bağırıyordu yana yakıla;

“Anam, babam, kardeşim, yavrum enkaz altında...!”
Yetmiyordu hiç kimsenin acısını, hiçbir kelime anlatmaya.
Kuruldu can pazarı ?
Ortalık oldu bir anda mahşer yeri...

Feryatlar yükseldi, deldi gök kubbeyi...!
Bu nasıl tufandır, aman ya Rabbi
Şaşırdık kaldık hangi cana üzüleceğimizi!
Cansız bedenlerden oluştu sıra sıra dağlar...

Ah bir görseniz ahvali, toplu kazıldı mezarlar...!
Ne bir teneşirden ne de kefenden nasip alan var.
Göçmen kuşları gibi uçup giderken topluca canlar,
Ne dökülen gözyaşları fayda etti kimseye ne de ahlar...!

Ben bilmezdim toprağın bu kadar kara olduğunu.
Bilmezdim acının insanı boğduğunu.
Ve ben o gün öğrendim ,
En korkunç duygunun “ÇARESİZLİK” olduğunu.

Yine o gün öğrendim ki ,
Birlik ve beraberlik ayakta tutarmış bir toplumu.
Gördüm ben o gün, insanımızın yurdun dört bir köşesinden, akın akın yardıma koştuğunu.
Bir yasin ortasında koca bir millet,
Oluyordu tek vücut, tek yürek...
“Sesimi duyan var mı!?” derken enkaz olan yurduna,
Biliyordu ki bu sızı asırlardır sürecektir...
Ve biliyordu ki bu acı, bizi daha da güçlendirecek.

ÇÖKTÜ ELBİSTAN

Şar Dağı karaya büründü birden
Dumanı zirveden çıktı Elbistan
Ayrıldık anadan, babadan, yârdan
Matemli matemli baktı Elbistan

Evimiz barkımız yıkılıp gitti
Ümitler tükenip yok olup bitti
Yürekler acıyı bir anda tattı
Başını kaldırmaz büktü Elbistan

İl olacak deyip, bekledik durduk
Hayalleri her an ümitle kurduk
Gönlümüzü her dem adına verdik
Adına türküler yaktı Elbistan

Yanıyor yürekler ağlar analar
Ciğerler kor gibi dağlar analar
Karaları sarıp bağlar analar
Pınar olup yaşlar döktü Elbistan

Adresler silinmiş bulunmaz oldu
Göçükler kimindir bilinmez oldu
Anılar bir türlü silinmez oldu
Anıları bir bir yıktı Elbistan

Gidenler yurduna bakakaldılar
Saçını başını tel tel yoldular
Kederle tasayla tümünden doldular
Dizinin üstüne çöktü Elbistan

Virane olsa da bizim canımız
Damarlarda akan kızıl kanımız
Dillerde düşmeyen bir tek şanımız
Hünerin bir değil çoktu Elbistan

Yılmaz TÜRK

DEPREM

Kara bir gece,
vurdu kahpece
Sustu mu sence,
zindanda serçe
Vardı kanadı,
çırpındı önce
Kafes değildi,
zindandı bence
Ölümlle yaşam,
bir çizgi ömre
Hayat bedende,
yaşam gidende
Acılar tende,
güller rüzgârla
Bülbül toprakla,
tarümâr oldu
Canı mekanda,
söndü umutlar
Kaldı acılar,
ateş kor oldu,
Yaktı yürekler,
Nasıl unutsun,

yaşayan bu yürek
Toprak altında,
bütün gelecek
Yediden yetmişe,
tüm canlar gidecek
Nefesler kesilecek,
ışıklar sönecek
Uykuda gelecek,
yaşamlar bitecek
Gökyüzü kızıl,
yeryüzü toz duman
Yanıyor yürekler,
duruyor zaman
Kıyamet kopuyor,
kalmıyor derman
Sönüyor ışıklar,
susuyor tüm mekan
Mümkün altı Şubat,
seni unutmak mümkün mü?
Dualarla başucuna,
taşını koymak.

6 ŞUBAT 2023 KAHRAMANMARAŞ DEPREMLERİ SONRASI

Ben, Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesinde yer alan Alembey İlköğretim Okulu Müdürü olarak, 6 Şubat 2023 tarihinde yaşanan depremin yarattığı etkileri ilk elden gözlemlene şans buldum. Evli ve dört çocuk babası bir kişi olarak, bu zorlu sürecin hem toplumsal yaşamımıza hem de çocuklarımızın ruh sağlığına yansıyan derin etkilerini kendi gözlemlerimle değerlendirme imkânım oldu.

Elbistan halkının genel durumu, depremin yarattığı travmatik etkiler ve özellikle öğrencilerimiz üzerindeki psikolojik ve sosyal yansımalar üzerine gözlemlerimi ve değerlendirmelerimi sizlerle paylaşmak istiyorum.

Elbistan Halkının Genel Durumu ve Etkileniş Biçimleri

Deprem sonrasında Elbistan halkı hem maddi hem de manevi anlamda büyük zorluklarla karşı karşıya kalmıştır. Hasar gören altyapı, evlerin ve iş yerlerinin zarar görmesi, günlük yaşamı ciddi anlamda aksatırken; toplumumuzda gözle görülür bir üzüntü ve belirsizlik hâkim olmuştur. Ancak bu zorluklar, halkımızın dayanışma ve yardımlaşma ruhunu da ortaya çıkarmıştır.

Mahalle bazında organize edilen destek faaliyetleri, komşuluk ilişkilerinin ve yerel dayanışmanın ne kadar güçlü olduğunu göstermiştir. Yine de, uzun vadede psikolojik yaraların ve travmaların izlerinin kalabileceği hususunu göz ardı etmemek gerekmektedir.

Öğrenciler Üzerindeki Etkiler

Okul müdürü olarak, öğrencilerimizin deprem sürecinde yaşadığı endişe, korku ve belirsizlik dikkat çekici boyutlara ulaşmıştır. Birçok öğrenci, ailelerinin ve çevrelerindeki insanların yaşadığı kayıpların yarattığı duygusal sarsıntıyı derinden hissetmiştir. Özellikle evlerinin ve sevdiklerinin zarar görmesi, çocuklarımızın güven duygusunu zedelemiş, okul ortamında ise normalin dışındaki davranışların gözlemlenmesine neden olmuştur. Bu nedenle, okulumuz bünyesinde psikolojik destek, rehberlik hizmetleri ve kriz yönetimi çalışmalarına hız verilmiş; öğrencilerimizin yaşadığı travmanın etkilerini en aza indirmeye yönelik adımlar atılmıştır.

Yaşanan bu olay, bize sadece doğal afetlerin yıkıcılığını değil, aynı zamanda toplumumuzun dayanışma, sabır ve birlikte hareket etme gücünü de göstermiştir. Bu deneyimden aldığımız bireysel gözlemler, geleceğe yönelik alınacak önlemlerin ve kriz yönetimi stratejilerinin ne denli önemli olduğunu ortaya koymuştur.

Depremin yarattığı kalıcı izler, özellikle genç nesillerimizin ruh sağlığı üzerinde derin etkiler bıraksa da alınan destek çalışmaları ve gösterilen

özverili çabalar, bu yaraların sarılmasında önemli rol oynamaktadır.

Okul Müdürü Olarak Gözlemlerim ve Çalışmalarımız

Görev yaptığım okulda, öğretmenlerimiz ve velilerimizle koordineli olarak, öğrencilerimizin hem akademik hem de duygusal ihtiyaçlarını karşılayabilmek adına çeşitli stratejiler geliştirdik.

Eğitim ortamımızı güvenli ve destekleyici kılmak için uyguladığımız programlar kapsamında, öğrencilere yönelik bireysel görüşmeler, grup çalışmaları ve psikolojik destek seansları düzenlenmiştir. Ayrıca, kriz anlarında iletişimin önemi nedeniyle velilerimizle sürekli diyalog içerisinde olunarak, yaşanan sürecin ortak bir sorumluluk bilinciyle yönetilmesi hedeflenmiştir.

Bu çalışmalar hem öğrencilerimizin moralini yükseltmek hem de ailelerimizin süreci daha sağlıklı atlatabilmelerini sağlamak adına büyük önem taşımaktadır.

Sonuç ve Geleceğe Yönelik Öneriler

Depremin yarattığı yıkım ve travma, toplumsal hafızamızda derin izler bırakmıştır. Elbistan halkı olarak dayanışma örneklerimiz, bu zorlu sürecin üstesinden gelmemizde önemli bir rol oynamıştır. Ancak, yaşanan kayıpların ve psikolojik etkilerin uzun vadeli izlerini göz önünde bulundurarak, özellikle öğrencilerimizin ruh sağlığını korumaya yönelik destek mekanizmalarını sürekli kılmak gerekmektedir.

Okul müdürü olarak, ben de bu sürecin getirdiği tecrübeleri, gelecekte benzer afetlere karşı hazırlıklı olabilmek amacıyla kriz yönetimi ve eğitim planlamalarımıza entegre edeceğiz.

Toplum olarak birlik ve beraberlik içerisinde, alınan derslerle daha dirençli, bilinçli ve destekleyici bir eğitim ortamı inşa edebileceğimize inancım tamdır.

Sonuç olarak, 6 Şubat 2023 Kahramanmaraş depremleri hem bireysel hem de toplumsal ölçekte derin izler bırakmış; bizlere dayanışmanın, hazırlıklı olmanın ve ruh sağlığının önemini bir kez daha hatırlatmıştır. Bu deneyimden alınan derslerle, gelecek nesillere daha sağlam adımlarla ilerleyebilmek için çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

UTANILACAK BİR ŞEY DEĞİLDİR ÖLÜM

Kim alır mezata çıkarsan yalnızlığı
Hâlâ nergis kokuyorsa dağların göğsü
Erbain masum bir şiir değil de nedir
Kırk ikisinde ölenlerin yüzündeki yaz
Bir harfin yarasına sardığın beyaz yazmaysa
Ya sen gittin ya ağustoslar hep ayaz
Kentsel dönüşümlerin insafına kaldı
Alinyazımızda duran o mahrem çıkmaz
Sözüm olsun sana çocuk
Temyizden dönmezse sözüm
Evet karanlıktayım belki de körüm
Bütün utançlara açık olsa da yaşamak
Utanılacak bir şey değildir ölüm
Bir papatyaya bırakma hakkımızdaki hükmü
Bak işte yetişemiyorsun kalbine
Parmak ucunda bile
Bu kente yerçekimi uğramaz artık
Bütün topuklar göğe tutkun
Ama akşam zahmetsiz iner ellerine
Sancısı küpeşelerde metfun
Bir gün usulca anlatmalıyım sana
Adının dilimde ne denli güzel durduğunu
Özlemek hasarlı bir suskunluktur
Bir nergis bir nergisi koklarken anlarsın bunu
Alsınlar bu kıvılcım saçan atları içimden
Soluklarından kendi sesimi duyamıyorum
Pembe kahkahalar moraran intiharlar arasında
Medet umarak keşişlerden azizlerden
Yaşamak yakışmaz bana
Detone bir şarkının ölgün nakaratında
Tutmasın içindeki baharı hep alacaklıdır mevsim
Lalüebkem değilim belki ama
İçini içime döksün sevdiğim

Mahmut TOPBAŞLI

SAHTE SALTANAT

Kararır gök savrulur yer; zelzele!
Bulut kara, deniz köpük el ele,
Âlemin feryadı karışır yele,
Bir imtihan yaşar koca kâinat,

Yer sarsılır şiddetiyle pek yaman,
İçindeki ağırlıklar “El aman!”
Rabbin arza vahyedince bir zaman,
Enkaza dönüşür cümle mevcudat.

Topraktır konuşan ne varsa içte,
Sınırsız azamet sınırsız güçte...
Varlıklı buluşur yoksulla hiçte,
Çekilir aradan nice teşrifat.

Her ne varsa toplanacak temelde.
Zerre miktar hayrın varsa amelde,
Zerre miktar şerrin hesabı elde,
Elekten geçecek her bir hasenat.

Enkazın altında mucize bekler,
Piri fani ruhlar, sabi bebekler,
Bu acıya dayanamaz yürekler.
Zilzal dua olur dilde kıraat.

Bir gece ansızın duyduğun o ses,
Yerin uğultusu, depreme nefes...
Saray bildiğin ev olmuştur kafes,
Canın malın mülkün hepten zayıat.

Şubatın altısı sabaha karşı,
Yerle bir eyledi Antep Maraş'ı...
Osmaniye Hatay yıkılmış çarşı,
Tabut olmuş şimdi her bir inşaat.

Yerin öfkesini kustuğu anda,
Urfa, Diyarbakır, Adıyaman'da,
En derin uykuda meçhul zamanda,
Yedi nokta altı yüksek derecat

Elazığ, Malatya, Adana, Kilis,
Afetin vurduğu bin bir acı his,
Doymak bilmez ise dünyalık nefis,
Saniyede çöker sahte saltanat
Enkazın altında cümle mevcudat...

KİMSESİZ KIZ ÇOCUĞU

Öylesine şiddetli sarsıntı ki yüzyıla yeter
Elbistan çöl bulutu biz Mecnun'dan beter
Sokaklarda ateş yanar, dumanı tüter
Bir günde kaç ocak söndü Elbistan

Kimsesiz kız çocuğu yazıyordu mezar taşında
Ailesi hiç mi biri kalmadı yavrucağ kaç yaşında
Dualar okuduk ben de ağladım varıp başında
Bir anda kaç çocuğu bağrına bastı Elbistan

Harunî der ki Elbistan'a kara yazgı yazıldı
Pınarbaşı gözü yaşlı, Ceyhan nazlı süzüldü
Bir sille ile yıkıldık bin küsür mezar kazıldı
Öksüzler, yetimler yurduna döndü Elbistan

YAS

İnsanlar evinde uykuya daldı
Uyurken kapıyı Azrail çaldı
Göçükler altında çok canlar kaldı
Türkiye olarak yas tutuyoruz

On bir kent yıkıldı bir baştanbaşa
Sanırsın memleket girmiş savaşa
Halkın çığlıkları yükselir arşa
Türkiye olarak yas tutuyoruz

Vuruldu her yere sanki bir hızar
Yıkılıp binalar olunca mezar
Bitimsiz servetin olsa ne yazar
Türkiye olarak yas tutuyoruz

İki bin yirmi üç, altı şubatı
Anneler babalar arar evladı
Binanın altından dinler imdadı
Türkiye olarak yas tutuyoruz

Dışarıda yağmur hem kar yağıyor
Buz gibi havada soğuk boğuyor
Bunca acı kalbe nasıl sığıyor
Türkiye olarak yas tutuyoruz

Yollar parçalandı şehirler heder
Yurdun dört yanından yardımlar gider
Ne büyük bir sınav ne büyük keder
Türkiye olarak yas tutuyoruz

Depremi ardından oluyor deprem
Yatmakta orada nice muhterem
Acı bize Rabbim sendedir kerem
Türkiye olarak yas tutuyoruz

ELBİSTAN DEPREMİNİN ARDINDAN

5 Şubat Pazar gününün diğer günlerden farkı yoktu. Herkes işinde gücünde, gündelik hayatın hengâmesi içerisinde koşuşturup durmuştu gün boyu. Her zamanki konular insanların gündemini işgal ediyor, mevsimsel olaylar bin bir çeşit tahminlere yol açmaya devam ediyordu. Olağan dışı bir şey yoktu ama bu yaşlı dünyamızın bizim için ne sürprizlere gebe olduğunu kim bilebilirdi ki?

Yarıyıl tatilini bizimle birlikte geçirmek üzere eşi ve iki çocuğuyla gelen oğlum Hakan, çocukların okulları pazartesi günü açılacağı için akşamdan yağın kara rağmen Kayseri'ye doğru yola çıkarak bizi geride bırakmıştı, artık evlerine dönüyorlardı. Yola çıkmalı bir saat olmuştu ki Kayseri'de yoğun kar yağışından dolayı yarıyıl tatilinin bir gün uzatıldığı haberleri ajanslara düştü. Ben de Hakan'ı telefonla arayarak "Okullar Kayseri'de bir gün daha tatil oldu, keşke yarın gitseydiniz." dedim. Oğlum da "Hayırlısı baba, yola çıktık gayrı. Haberimiz olsaydı öyle yapardık." dedi. "Haklısın oğlum, Sarız'a yaklaştınız. Bu saatten sonra yolcu yolundan kalmaz. Hayırlı yolculuklar." diyerek karşılıklı güzel dileklerde bulunmuştu. Gündüz ışıklarının, gece karanlığına teslim olduğu o akşam yemekler yenilmiş, çaylar içilmiş, günlük hadiseler sohbet konu edilerek biraz da siyasetten dem vurularak vakit yatma vaktine ulanmıştı.

Gecenin bir vaktiydi. Daha öncesinde benzerini hiç duymadığım dehşet verici seslerle uyandım. Kendime gelmem uzun sürmedi, deprem olduğunu anlamıştım. Evim, yuvam dediğim bina hem çatırıyor hem de homurtuya benzer sesler çıkararak doğudan batıya gidip gerisin geri geliyordu. Hareketleri ve çıkan sesler o kadar korkutucu idi ki insanın eli ayağı birbirine dolaşıyor, akli başından gidip ne yapıp edeceğini bilemez hale geliyordu. Neden sonra salavat ve şehadet getirmeyi denedim birkaç sefer. Şehadet salavattan daha zor ve yorucu geliyordu. Depremi ardı arkası kesilmiyor, bir yandan beni bir yandan evdeki eşyaları bir o yana bir bu yana savurup duruyordu. Kendimi Allah'a teslim ediyorum. Dudaklarımdan dualar dökülüyor dehşet içerisinde. Kendim için, ailem için ve ülkem için yalvarıyorum. "Allah'ım bizi helak etme. Allah'ım bizi helak etme!" Arada gâhi salavat gâhi de şehadetle destekliyordum dualarımı. Ölüm gerçeğinin tam ortasındaydım şimdi. Nefes kadar yakın bir ölüm! "Allah'ım sen affet, Allah'ım sen bağışla! Bizi helak etme...". Ölümü ilk kez bu kadar yakından hissediyordum. Ölümün ayak sesleri etrafımda duyuluyordu. Bu çatırtı, bu kopmak üzere olan kolonlardan gelen sesler ölümün ayak sesleriydi. O ayak sesleri gayba iman ettiğimiz ahiret kapısının açılıp kapanırken ki menteşe gıcirtılarıydı. O homurtu ışığın üstünü örten karanlıktı. Hiçbir şey düşünemiyordum. Yaptığım sadece dudaklarımdan dökülenden ibaretti. "Allah'ım, Allah'ım..."

Evden nasıl çıktım, ilk ne yaptım, davranışlarım nasıldı? Bilmiyorum. Kendimi dışarda, gecenin ayazında sokak lambalarının aydınlattığı caddede bulduğumda ne yapmam gerektiğini bile düşünemeyecek kadar sarsılmıştım. Ancak bir süre sonra saatin kaç olduğunu öğrenebilmişim. 4:30 gibiydi. Evden kendimizi dışarıya atmamızın üzerinden henüz on küsur dakikalık bir zaman geçmişti. Bizi derin uykumuzdan uyandırıp dehşete salan depremin ise 4.17 olduğunu öğreniyoruz açıklamalardan. AFAD tarafından yapılan açıklamada depremin Pazarcık ilçesinde meydana geldiğini ve 65 saniye sürdüğünü, 7.7 büyüklüğünde olduğunu anlıyoruz.

Ceza evinin hemen altında bulunan Kare Konsept sakinleri ile ilk defa bu kadar kalabalık ve bu kadar erken bir araya gelmiştik. Ortalık inanılmaz derecede hareketli ve karışık. Kimisinin telefonu çalıyor kimileri ise telefonla eşi dostu arayarak bilgi edinmeye çalışıyor. İnsanlar birbirlerine

geçmiş olsun diyerek iyilik dileklerini iletiyor, depremin şiddeti hakkında ayaküstü sohbet ediyordu. Depremde neler yaşadıklarını ne hissettiklerini, kendilerini dışarıya nasıl attıklarını konuşuyordu kimileri de. Derin bir yeis içinde biraz önce içinden çıktıkları ancak tekrar girmeye çekindikleri içi sıcak, dışı soğuk evlerini geriden seyrediyorlardı. Yerler ağarırken bahtların karardığı o anlar takvimlere Pazarcık depremi olarak tarihlenmişti bile. Bundan sonrası yüreklerde sızı, yüzlerde hüznün, gözlerde yaş gönüllerde gama dönüşüyordu. Akşamdan yağın kar rahmetten çok zahmetti artık. Kimi neyin beklediğini bilmediğimiz bir sabaha uyanmıştık. Rutin programların özleneceği, programsızlığın at başı gideceği, her şeyin keşmekeş olacağı, varın yoka gark olduğu bir sürecin oyuncuları olduğumuzu çok geçmeden anlayacaktık.

Üzeri akşamdan yağın karla kaplı arabaların karlarını temizleyip motoru çalıştıranlardan biri de bendim. Hanıma dönerek “Eve çıkalım, üzerimize daha sağlam bir şeyler giyerek arabayla emin bir yere gidip bekleyelim.” dedim. Aynı apartmanın beşinci katında oturan kız kardeşim de aynı kanaatliydi. “Ağabey, Pınarbaşı’na gitsek daha iyi olur. Elbistan Belediyesine ait olan Mükrim Hatun Kültür Evi’ne gidelim. Orası açık değilse açtırırız. Hep birlikte orada oturalım. Hem yerleşim yerlerinden uzak hem ahşap hem de sıcak olur. En güvenli yerlerden birisi orasıdır şimdi.” dedi. Bende bu kararın yerinde olduğunu söyledim.

Bu plan doğrultusunda evlere tekrar çıkarak ayağımıza çorap, üstümüze mont filan alarak tekrar indik. İnmeden öncede depremin evde oluşturduğu hasara bakmayı ihmal etmedik. Tuğla ile örülü duvarlarda çizgi halinde oluşan tahribatın dışında herhangi bir olumsuz durum görünmüyordu. Hanım biraz üzülse de ben bu kadar şiddetli bir deprem karşısında oluşan hasarın çizgi şeklindeki yarıklardan ibaret oluşunun hiçbir kıymeti harbiyesinin olmadığını, boyacının boya yaparken alçı ile yoklama yaparak tekrar eski haline getireceğini, söyledim. Sözlerimle biraz teselli bulan eşim bu sefer de bu depremin merkez üssünde nasıl bir yıkıma yol açmış olabileceğini düşünerek üzüldü ve “Şimdi kimlerin evi başına çöktü kim bilir. Allah’ım cümle milleti beterinden korusun. Evi enkaza dönenlere de yardım eylesin.” diyerek temennilerini dile getirdi. Bu kısa ev ziyaretimizi hemen sonlandırdık, evi terk ederek daha önceden belirlediğimiz adrese vardık. Bizden önce gelen ailelerde vardı. Onlarla selamlaştık, geçmiş olsun dileklerinde bulunduk. Kardeşlerim ve yeğenlerimle birlikte bir tarafa da biz oturduk. Gittikçe kalabalıklaşan mekânın kaloriferi yakılarak ortam sıcaklığı yükseltildi. Diğer taraftan çaylar demlenerek simit ve bisküvi eşliğinde servis yapılmaya başlandı. Ortalığın ağarmasıyla ortaya çıkacak manzarayı hepimiz merak ediyorduk.

Birinin telefonuna gelen haber bir anda herkesin duyacağı şekilde kalabalık arasında dönüp dolaşıyor, dilden dile aktarılacak orda bulunan herkese

ulaştırılıyordu. Gerçekten de olağan üstü/dışı bir gün yaşanıyor. Elbistan’da üç bina çökmüştü anladığımız kadarıyla. Yıkılanlardan biri terminalin oradaki dört katlı binaymış bir diğeri Ticaret Lisesinin oradaki Şahin Apartmanı’yımış Ulu Cami’nin minaresi yıkılmış... gibi sıcak haberler geliyordu kulağımıza. Çapını ve hasarını tam olarak algılayamadığımız bir depremin tam ortasındaydık şu an ve hiç kimse sağlıklı olarak ne olduğuna ilişkin bir şey bilmiyordu.

Saatler ilerledikçe çöken binalarla ilgili bilgilerimiz de artmaya başlamıştı. Şimdi vatandaşlar el birliği içinde enkaz altında kalanlara yardım edebilmek için çabılıyor, zaman zaman çıkartılan cansız bedenler ise büyük bir acıya sebep oluyordu. Evet, halkımız elinden geldiğinden fazlasını yapmaya çalışıyordu ama orada bulunanlar olarak ortak kanaatimiz şuydu: Bu işler işin eğitimini almış uzman kişiler olmadan sağlıklı bir şekilde yürütülemezdi. Ne yazık ki o an için böyle bir ekibi bulmanın imkân ve ihtimali de yoktu.

Vakit öğlene yaklaşıyordu. Saat on bir civarı gibi, orada bulunanlardan bazıları tehlikenin geçtiğini ileriye sürerek evlerimize girebileceğimizi konuşmaya başladılar. Bazıları da itiraz ederek biraz daha kalınması gerektiğini söylüyordu. Neyse ki biraz daha beklemek gerekir diyenlerin fikri daha ağır bastığı için orda kalmaya devam edildi, kimse bulunduğu yerden ayrılmaya cesaret edemedi. Bu arada da kalabalık gittikçe artıyor, yeni insanların gelmesiyle birlikte olaya ilişkin konuşmalar da renklenip çeşitleniyordu. Mükrim Hatun Kültür Evi’nin Pınarbaşı kısmındaki bölüme geçilmesinin tehlikeyi artıracığı söylene de yerin darlığından dolayı o bölümü tercih edenlerin de fazlaca bir seçeneklerinin olmadığı bir gerçektir. O güne kadar belki de hiçbir ortak alanı bu kadar yakın bir biçimde paylaşmamış olan bu insanlar şimdi kader birliği etmişcesine bu alana sıkışıp kalmışlardı. Çıktıkları bu hüznün yolunun yolcuları olduklarını biliyorlardı, çaresizliğin ne demek olduğunu ise zaten hâl dili ifade ediyordu. Konuşmalarına bile gerek yoktu çaresizliklerini anlatmak için.

Gelen aileler yakınlarıyla haberleşerek ya onları buraya çağırıyorlar ya da daha güvenli olduğunu düşündükleri onların bulunduğu yere gidiyorlardı. Bizi de arayanlar, bizim de aradıklarımız vardı, yeğenim Çağrı, bacımı arayıp ne halde olduğumuzu sordu. Hepimizin sağ ve selamette olduğunu öğrenince kendilerinin de çok şükür iyi olduklarını, gece çalıştığı için eve uğrayarak kahvaltı yapacağını söyledi. Bacım ise “Yeğenim, evlere girmeyin, daha her şey bitmiş değil, aman dikkatli olun.” gibi şeyler söyleyip telefonu kapattı. Çok şükür ki şu ana kadar ailemizde kalıcı bir sıkıntı yoktu. Bu denli büyük bir sarsıntıyı bu kadar kolay atlattığımız büyük bir nimetti doğrusu.

İlk depremin üzerinden dokuz saat geçmişti, saatler 13.24’ü gösterdiği an kızılca kıyamet koptu. Yer yerinden oynadı, akıllar başlardan gitti. Tarihe Elbistan depremi olarak geçecek 7.6 büyüklüğünde

yeni bir deprem olmuştu. İlk depremin geçtiğini düşünen vatandaşları ya yemek için ya da namaz kılmak için yakalayan bu deprem şehrin neredeyse bütünüyle yıkımına sebep olmuştu. Ölüm ve acının girmedığı tek ev bırakmamıştı geçtiği yerlerde.

Emniyetli bulduğumuz için içerisinde bulunduğumuz mekân, adeta kâğıtmışçasına dalgalanıyor, alt zemin horuldayarak bizi üzerinden atmaya çalışan kızgın boğa gibi kükrüyordu. Her yan beş- altı filin züccaciye dükkânına girerek ortalığı alt üst etmelerinden daha beter bir durumda şangırdıyor, sanki bizler teneke bir kutunun içerisine konulmuşuz da dışarıdan onlarca insan tarafından taşlanıyormuşuz gibi her noktadan ayrı tan-tun diye sesler geliyordu. O anda taze gelen çayların bardakları sehpanın üzerinde kalkıp inerken çalkalanarak üzerimize dökülmesine şahitlik ediyorduk. Allah Allah seslerinin yükseldiği ve dört köşesinde de kapısı olan bu mekândan depremin şiddetinden kimse dışarı çıkamıyordu. Bir ara azalır gibi olan sarsıntıyı fırsat bilerek bir anda içeriden dışarıya çıktık. Çünkü içinde bulunduğumuz mekân bizim için güvenliliğini yitirmişti. Çol-çocuk, genç ihtiyar, hasta ve yaşlılarla birlikte karın üzerinde kalamıştık. Yaşlı ve ihtiyarların oturması için gerekli sandalyeyi az önce emniyetli bularak oturduğumuz yerden almak cesaret istiyordu. Her şeyin ölüm makinasına dönüştüğü o anlar herkes birbirini kolluyor “Aydınlatma direği devrilirse üstünüze gelir, yer yarılırsa suya karışırsınız.” gibi telkinlerde bulunuluyordu. Çocuklar ve kadınlar çığlık atarak ağlaşıyor, erkekler de çaresizliğin getirdiği acizlikle sağa sola bakarak gözlerini herkesten saklıyordu. Mahşer böyle bir şey olsa gerekti.

Telefonlar her zamankinden daha acı çalıyor, her gelen telefon Elbistan’ın bir başka bölgesinin tamamen çöktüğünü haber veriyordu. Gelen haberlerden çıkardığımız sonuç korkunçtu. Elbistan bir daha batmış, geri dönülemez bir istikamete savrulmuştu. İlk depremin etkilediği on bir ilin hasarının daha da ağırlaştığını düşünsek de akıl alamayacak bir felaketin tanıkları olduğumuzu hâlâ algılayamıyorduk.

Bu yaşananlar sinema filmi olarak seyredilse “Bu kadar da abartılmaz ki...”denilecek cinstendi.

Gaziantep’te kızım vardı, o aradı. Panik içindeydi. “Yeni bir deprem oldu. Merkez üssü Elbistan diyorlar, sizin durumunuz ne?” diye soruyordu. Onlar Pazarcık depreminden sonra arabada kaldıkları için kendilerini daha güvende hissediyor, haklı olarak bizi merak ediyorlardı. Biz de söylenenlerin doğru olduğunu, şu an yerin çok hareketli olduğunu, toprakta gözle görülür dalgalanmaların olduğundan bahsettik. Ne dersem diyeyim kızım ikna olmuyordu. “Baba, bu tarafa gelemesiniz de vakit kaybetmeden Elbistan’ı terk edin. Aklımız sizde kalsın.” dedi. Onunla konuştuktan sonra Kayseri’den oğlum Hakan aradı. “Baba, bir an önce Elbistan’dan çıkın gelin Kayseri’ye. Ne yapacağımızı burada istişare edelim.” dedi. Haklılardı, zaman kaybedilecek vakit değildi. Arkasından İngiltere’de-

ki Fadime bacım aradı. “Ağabey, Konya’da sizler için ev tutup parasını ödedim, lütfen Kayseri’den Hakanları da alın Konya’ya geçin.” dedi. Bizim dışımızda kim varsa bizim için kaygılanıyordu ancak biz durumu tam manasıyla algılayamıyorduk. Biz afetin parçası olduğumuz için ne yapacağımızı kestiremezken, hariçte olanlar bize yön vermeye çalışıyorlardı. Onların ısrarlı talepleri karşısında telkinlerine teslim olarak çok sevdiğimiz şehirden çıkmaya karar verdik. Diğer yakınlarımızı da bu konuda bilgilendirdim. Önce Kayseri’ye gideceğiz. Orasını toplanma merkezi olarak değerlendireceğiz. Gerekli istişarelerden sonra alınan kararlar doğrultusunda hareket edecektik. Aldığımız bu karar doğrultusunda harekete geçtik. Son bir defa evlerimizin durumuna dıştan bakarak öyle yola koyulalım diyerek Pınarbaşı’ndan evimizin olduğu yere doğru hareket ettik. Bizim geldiğimiz güzergâhta hasarlanan binalar vardı ancak çöken binalara rastlamamıştık. Ancak aldıkları hasar karşısında şaşkına dönmüştük. Bazı binalar kurt sürüsünün içinde kalan koyun gibi her yerinden yara almış bazı binaların ise dışından içi görünüyordu. Yol kenarında park halinde olan arabaların üzerine düşen güneş enerji sistemleri ve su tankları arabaların tavanlarını çökerterek v şeklini almasına sebep olmuştu. Her şey kendi lisanınca bir şeyler söylüyordu anlayana. Kâinatkebir dediğimiz kitabın okunmamış sayfaları yüzümüze gözümüze savruluyordu. Afet görülmemiş büyüklükte idi.

Eve giderken şahit olduğumuz manzaralar bizdeki korku ve endişeyi artırmıştı. Evin önüne geldiğimizde tedirginliğimiz zirveye ulaşmıştı. Ancak ağlanacak halimize kimse ağlamıyordu veya ağlayamıyordu. Savaşın hararetiyle parmağı kopan askerın tetiğe bastığını düşündüğü halde, tetiğin düşmemesi karşısında, “Bu silah neden ateşlemiyor.” diye şikâyet etmesinden farkımız yoktu. Çünkü o da acısını hissetmiyordu, bizde. Ağlayamayışımızın sebebini bulmuştum. Kaybımızın farkında değildik. Orada anladım ki ağlamak, ağlayan insanların hala kaybedecek bir şeylerinin olduğunun işaretiydi. Canının telaşına düşen birinin mala, mülke, eşe, dosta ağlayacak vakti dahi olmayabiliyormuş, o an bunu çok iyi anlamıştım.

Evlerin içine girmekten vazgeçerek motoru çalınan arabalara tekrardan bindik ve en kestirme yoldan Elbistan’ı terk edeceğimiz istikamete doğru sürdük. Geçtiğimiz yerlerde yer yer çöken binaları gördükçe üzülüyor, Elbistan’ın harap olduğu gerçeğine daha yakından şahitlik ediyorduk. Sol tarafımıza düşen Kızılcaoba tarafı, dışardan bakınca sağ taraftaki binalara göre daha hasarsız görünüyordu. Belediyenin önünden Gariplik Mezarlığı’nın altından Battal Köprüsü’ne ulaştık. Arabalara yakıt alalım ve birbirimizden kopmadan konvoy halinde gidelim diye bir yakıt istasyonuna girdik. Yakıt yok dediler. Yakıt satan bir petrol istasyonu bulmak üzere Karaelbistan’ı çıktık. Petrole varmadan telefonum çaldı. Arayan Seçkin bacımdı. “Alo.” dememle birlikte çığlıkları kulağımda yankılandı. “Abi, Çağ-

rı göçükte kalmış. Kaynı Hasan aradı. Bina yerle bir olmuş. Tablalar arasında on santim bile boşluk yokmuş. Sağ çıkmaları imkânsızmış.” dedi. Bir an benim de elim ayağım boşaldı, gözlerim karardı, o ana kadar akmayan göz pınarlarım coştı. Arabayı sağa çektim. “Sen ne diyorsun bacı.” dedim. “Ne demesi yok kardeş. Kahvaltı yapmak için girmişler. O anda depreme yakalanmışlar.” dedi ağlayarak. “Desene çocuklar da enkazda.” “Evet öyleymiş. Kayınvalidesi Kudret abla da yanlarındaymış.” Yani üç çocuk, eşi Yeşimle birlikte altı kişiden bahsediyordu. “Siz neredesiniz.” diye sorduğumda, “Biz hala Pınarbaşı’ndayız. Haberi alır almaz seni aradım ama hatlar pek sağlıklı çekmiyor. Sana zor ulaştım.” “Tamam bacı, sen bekle ben geliyorum.” dedim. Arabayı tekrar döndürerek Pınarbaşı’na varıp bacımı ve yeğenim Mustafa’yı da alarak Çağrı’nın kaldığı binaya gelmek için şehrin tam orasından geçtik. Heybetli binaların çökmüş hali mantar tarlasını andırıyordu. Çoğu göçüğün başında kimse yoktu. Şanslı olanların bazılarının başında birkaç kişi ağlıyor, yapılacak bir şeyinin olmaması gerçeğiyle yüzleşen bu kişiler enkazın üzerine diz çöküp katıla katıla ağlıyorlardı. Neticede bizde biraz sonra kendi enkazımızın başında olacaktık. Bizim göçükte sahipli olacaktı. Sahipli göçükler diğerlerine göre daha şanslıydı diyorum, nedenine gelince! Sahipliler içerdekilerin ismini çağırarak “Beni duyuyor musun?” diye sesleniyor, başında kimse olmayan göçüklerde canlı kalan kişiler ise “Beni duyan yok mu?” diye sesleniyordu. İşte bu farktan dolayı daha şanslı diyorum. Acı ama gerçek bundan ibaretti şu an. Hem de en katı gerçek, en katı hakikat...

Saat 5’i geçmişti bu hay-huy içerisindeyken. Birkaç saat önce bir arada olan kalabalıklar dağılmış herkes kendi derdinin peşine düşmüştü. Biri göçüğün başında ağlarken bir diğeri bir başka göçüğünü elleriyle tırnaklarıyla kazarak yakınına ulaşmaya çalışıyordu umutsuzca. Vakit akşama evrilmesine rağmen resmî hiçbir görevli ortalıklarda görünmüyordu. Devletin kurumları çöken şehirle birlikte çökmüştü. İyi günde devletin her türlü imkânını kullanıp ayda bir tatbikat yapan birimler sırta kadem basmışlardı. Kentsel dönüşümleri rantsal dönüşüme çevirenler ile imar afları çıkaranlar “Beni duyan yok mu?” diyenlere söyleyecekleri bir şeyleri olmadığı için mi yoktu göçük başlarında acaba. Her şeye rağmen şikâyetlenmeye zaman yoktu. Şikâyet etsen dahi kimi kime şikâyet edecektin ki?

Çağrı’nın göçükte kaldığı Hamza Akbaş Caddesi, Fidan Sokağı’na vardığımızda çöken iş yerlerinin yanı sıra perdeleri soğuk ayazda dışarı sallanan, aslanın elinden kurtulmuş yaralı ceylandan farksız kendini ayakta tutmakta zorlanan binalar gördük. Bu manzara tahammül edilemez bir acı verdi yüreklerimize. Acı her yerdeydi.

İçinden iki ırmağın aktığı, Hububat ambarı diye tabir edebileceğimiz Türkiye’nin dördüncü büyük ovasına sahip kadim şehir Elbistan koca bir kabristana dönüşmüştü. Kimimizin “kader” dediği

kimimizin “kadersizlik” olarak addettiği, her şeyin alt-üst olduğu, ulu mabetlerin yıkıldığı, evlerin yıkılarak harap olduğu, ocakların söndüğü, hatıraların toza dumana karışıp darmaduman olan bu şehrin kimsesi olmasa da hiç olmazsa ağlayarak ağıt yakacak birisi olsun diye oracıkta şu ağıtı yaktım:

Elbistan’da Çifte Deprem (6 Şubat 2023)

Altı Şubat günü kopan tufanda
Tarifsiz acıyı tattı Elbistan.
Feryat figan göğe çıktı o anda
Gözyaşın Ceyhan’a kattı Elbistan.

Görülmemiş zelzeleyle sarsıldı,
Her şey değişirken ölüm asıldı,
Bana sorarsanız durum nasıldı?
Her neyi var ise battı Elbistan.

Toprak dalgalandı, çöktü binalar.
Nice babayığit nice sunalar,
Yavru kucağında cansız analar,
Ölüm uykusuna yattı Elbistan.

Derdi gamı üst üstüne yükledi,
Ümidini uçucuna ekledi,
Göçük başlarında yardım bekledi,
Ecelin elinden tuttu Elbistan.

Yıkılan binada kalınca Çağrı
Sardı vücudumu tarifsiz ağrı.
Yarasız olmazmış yiğidin bağı,
Ciğerler yanarak tüttü Elbistan.

Gözükara’m ağrılarım dinmiyor,
Gözyaşlarım boşa akıp inmiyor,
Yediğim içtiğim cana sinmiyor;
Kaçtı ağız tadı gitti Elbistan.

Yeğenim Çağrı’nın kaynı ile kayınbabası Ramazan ve kardeşleri karşıladı bizi. Göçüğün başında bir küçük iş makinesi bir o tarafa gidiyor bir bu tarafa gidiyordu. Ramazan abi bana sarılınca karşılıklı epey ağlaştık. Çağrı şoför olarak, kardeşim Hasan da elektrikçi olarak Elbistan Belediyesinde çalışıyorlardı. Kardeşim Hasan belediyeden bir çavuşu aradı. Durumu anlattı. “Daha büyük bir iş makinesine ihtiyaç var. Elimizdeki araç iş çıkaramıyor.” dedi. “Göçükte kiminiz kaldı” dedi Çavuş. “Kardeşim, yeğenim Çağrı.” kaldı deyince “Başınız sağ olsun.” derken iç geçirdi Çavuş. Yani herkes birbirini yakinen tanıyordu. “Daha gece vardiyasından çıkarken karşılaşmıştık.” diyerek muhabbetini be-

lirtti. Bu tanışıklığın getirdiği kolaylığın neticesi olarak çok geçmeden lastik tekerlekli daha büyük bir kepçe geldi.

Operatör işini iyi yapıyordu fakat göçük bir o kadar iyi göçmüştü. Binanın alt zemin katı kireç çimento satılan bir iş yeri idi. Dört katlı binanın tablaları arasındaki sıklığı daha önce söylemiştim. Bina çökünce alttaki çimentoların verdiği eğimle, üst tavan kayarak yolun karşısına kadar belli bir açı oluşturarak yatmıştı.

Çimentoların hemen üstündeki tablayı kırarak cenazelerimize ulaşmaya çalışıyorduk. Çabamız nasıl bir sonuç verir bilmiyorduk. Başka göçükte olanların haline göre bizimkilerin durumu daha iyiceydi. En azından canları sağ olmasa da göçükleri sahiptiydi. Ama bu yetmiyordu. Uzman ekip ve uygun aparat olmayınca sağ olan kişinin bile sağ çıkması bu şartlarda mümkün görünmüyordu. Kayınvalidesi Kudret yengeyi bu ağır şartlarda çıkardık. 112'den ambulans istedik. Ambulans geldiğinde Kudret yengenin belinden aşağısı açığa çıkmıştı. Biz çıkarana kadar beklediler. Çıkardığımız dakika nabzına baktılar ve az ilerde duran ambulansa yürüdüler. Biz sanıyoruz ki ambulansı yaklaştıracaklar. Onlar ise ambulansa bindikleri gibi cenazeyi

almadan olay mahallinden uzaklaştılar. Şok olmuş-tuk. Bunun sebebini yanımızda duran birisi şöyle açıkladı. "Ambulanslar yaralı taşıyorlar. Cenazeyi cenaze sahibi taşıyacaktı. Onun için almadan gittiler." Bizim içinde bulunduğumuz durum itibariyle böyle bir konunun kritiğini yapacak halimiz yoktu. Bir taksinin arka koltuğuna koyarak morga konulmak üzere hastaneye yolladık.

Fakat Çağrı, eşi ve çocukları için göçüğü biraz daha ileriye doğru açmamız gerekiyordu. Operatörün tüm çabasına rağmen son gelen iş makinası da işin üstesinden tam manasıyla gelemedi. Aşırı zorlamadan dolayı bir de hidrolik hortumu patlamasının mı! Çaresiz olay mahallini terk etmek zorunda kaldı.

Kardeşim Hasan aynı çavuşu bir daha aradı. Bu defa Volvo marka paletli ekskavatör gönderdi. Ve bin bir zahmetle diğerlerini de çıkartıp Kudret yengede olduğu gibi taksilere koyarak Elbistan hastanesi morguna kaldırdığımızda saat akşamın sekizini gösteriyordu.

Enkazların başından kalkıp yorgun-argın dağılıyorduk. Evlerimize dönüyorduk diyemiyorum çünkü ev diye bir şey kalmamıştı. Kardeşim ve bacım arabalarına çekilirken ben de Çiçek köyün-

de oturan baldızımın çocuklarının sera için kullandıkları iskeletin üzerine muşamba çadır atarak sığındıkları takriben 20 metrekare kadarlık bir yere sığınmak için yola çıktım. Köye varıp çadıra girdiğimde tıka basa dolu olduğunu gördüğüm bu derme çatma alanda, benimle birlikte altı farklı aileden altısı çocuk 23 kişi bir arada olmuştuk. Oturduğumuz yerde uyuyarak sabah ettik. Gece sabaha kadar yine kar yağdı. Sabah dokuzda kardeşim Hasan'ı aradım. Hocasade mezarlığına defnedeceğimiz cenaze için mezar açılması gerekiyordu. "Abi ben mezara geçiyorum sen de gel." dedi. "Tamam kardeşim, sen var ben de çıkıyorum" dedim.

"Ya Allah ya bismillah!" diyerek kalkıp arabanın üzerinde birikmiş olan karları temizledim. Arabayı çalıştırdım, bacanağımın oğlu Yunus'u da yanıma alarak Hocasade'nin yolunu tuttum. Vardığımızda kardeşim Hasan mezarlığa gelmişti. "Ne yapıyoruz kardeş." dedim. "Abi yerler don, bu mezarı ikimiz elle deşemeyiz. Şartlar çok ağır. İş makinası istedim az sonra gelir. Operatörü aradım, yoldayım dedi. Abi bu arada kaymakamlık iş makinalarına el koymuş. Kimse bizden habersiz bir yere gitmesin demiş. İnşallah bizim çağırduğumuz -jcb- cisibi'yi bir çeviren olmaz" dedi. Biraz bekleddik tekrar aradı, az

sonra oradayım deyince derin bir nefes aldık. Deddiği gibi de oldu. İş makinası ile deştığımız mezar hazır olunca cenazelerimizi almak üzere doğruca hastanenin yolunu tuttuk. Geçtiğimiz yerlerdeki göçüklerin başında yine kimseler yoktu.

Sular buz tutarken vicdanlar da iflas etmişti. Yaşanılan acıların ilacı yoktu. Koca şehrin 45 saniyede yerle bir oluşunun getirdiği ağır tabloyu iliklerine kadar yaşayan biri olarak geç kalınmışlığın mazeretini kabul etmiyorum-edemiyorum. Deprem enkazında canlı kalan birinin geç kalınmış olduğu için ölmesi özürle geçiştirilecek kadar ucuz olamaz, olmamalı da.

Hastaneye vardığımızda bizim gelin hanımın kardeşlerinin yanı sıra emmeleri, emmi uşakları, hanım akrabaları ile karşılaştık. Cenazeleri gelin kızımızın köyü Evliya köyüne gömmeyi teklif ettiler. Ben de "Çağrı'nın babası ve annesi Hocasade mezarlığında meftunlar, oraya defnedeceğiz." dedim. "O vakit kızımız ve torunlarımızı bize verin" dediler. Bende "Tamam." dedim. Biz onları da Hocasadeye defnedecek olsak kazılmış mezar yok, yeterince defnedecek adam yok, kazma yok, kürek yok, imam yok, Çağrı'nın kardeşleri yok, bacısı yok-gel/e/mediler-, dayıları yok, kuzenleri yok,

yok yoka karışmış. Ortada bir kardeşim Hasan bir de ben varız.

Ayakkabılarımız yumuşayan kardan ıslanmış olsa da ağızımız susuzluktan kurumuş vaziyette cenazemiz için toprağı hazırlamaya uğraşmıştık. “Acı üstüne acı” dedikleri bu olsa gerek. Mezarlıktaki işimiz bitmişti.

Hep birlikte morga indik. Cenazelerimizi bir de morgda teşhis ettik. Bu arada Şeref dayısı ile iki oğlu geldi. “Emmim oğlu ne yapıyoruz, cenazeyi ne zaman defnedeceğiz?” diye sordu. Ben de “Yetiştire bilirsek bugün defnedelim” dedim. “Sen bilirsin.” dediler. Doğruca hastanenin kazan dairesinde konuşularak otopsi işlemini yapan savcıların bulunduğu kısma geçtik. Sahipli cenazeler sahipleri tarafından morgdan alınarak oraya taşınıyordu. Otopsi işleminin ve ölüm tutanağının düzenlenmesinin akabinde morga tekrar getirilerek yıkama ve diğer hizmetleri görüldükten sonra ailesi veya yakınlarına teslim ediliyordu.

Morgdan aldığı çocuğunu kucağında otopsi için getiren babayı gören başsavcı bu duruma tahammül edemeyerek görevlileri uyardı. “Bundan sonra hiçbir babayı kucağına çocuğunu vererek göndermeyin.” diyen savcı beye görevliler “Baş üstüne başsavcım, çok haklısınız, daha dikkatli olmalıyız.” derken basına malzeme olmaktan mı korktular yoksa yapılanın yanlışlığını mı tasdik ettiler tam anlayamadım. Dedim ya her şey birbirinin içine girmişti, bulanık bir gün yaşıyorduk.

Battaniye ve nevresimlere yatırılmış olan cesetlerin arasından aldığımız cenazelerimizin işlemini akşam altı civarı bitirdik. Sıra mezara koymaya gelmişti. Çağrı’yı beraber yıkadığımız hocaya “bu saatten sonra cenaze defin işlemi olur mu” diye sordum. O da “kerahet vakti geçti. Defnetmenizden dinen bir sakınca yok” dedi. Şimdi sıra cenaze namazını kılacak hocaya gelmişti. Hanımın dayısı oğlu Rafet Hoca’yı aradım. “Dayıoğlu cenazemiz var. İmam yok. Bize bir cenaze namazı kıldıracak hoca lazım. Ya sen gel ya bir hoca yönlendir.” dedim. “Enişte ben şu anda arabaya gaz almak için bir saattir sıra kuyruğundayım. Ne zaman sıra bana gelir bilmiyorum. Size bir hoca bulmam daha doğru olur. Dur birkaç arkadaşını arayayım sizin işiniz bitsin” dedi. “Tamam, senden telefon bekliyorum” diyerek kapattım telefonu. Az sonra tekrar telefonum çaldı. Arayan Rafet’i “Buyur dayıoğlu.” diyerek açtım. “Enişte Hocazadenin müezzini Halil Şahan hoca var. Esentepe Köprüsü’nün orada sizi bekliyor. Onunda arabasının gazı yokmuş. Sen onu al, cenazeyi defnettikten sonra tekrar bırakırsınız.” dedi. Böylece imam işi de hallolmuştu. Cenazeyi kardeşim Hasan ile önden gönderdim. Ben imamı alıp getirmek üzere bacanağımın oğlu Yunus ile Esentepe köprüsünden yana döndüm. Sağ olsun Halil Hoca’yı bizi beklerken buldum. Saat 18:30 olmuştu. Halil hoca “Bu saatte mezarı kapatacak kazma kürek bulabilecek misiniz” dedi. Ben de “hocam garibin sahibi Allah, hele bir varalım, gerisini oraya varınca bir hal çaresine bakarız.” dedim.

O gün suyla abdest almak bile büyük bir nimetti. Kardeşim Hasan’la ben otopsi yapılan yerde abdest almıştık. Diğerlerinin abdest durumunu bilmiyordum. Zaten toplamda hocayla birlikte yedi kişiydik.

Cenaze namazını mezarlıkta kılacaktık. Cami yakın olmasına rağmen taşıyacak takatimiz kalmamıştı. İki günün verdiği yorgunluk, açlık ve susuzluğun getirdiği bitkinlik bizim kuvvetimizi eriterek adeta birer et yığını haline getirmişti. Kaderine terk edilen bunca insan var olma yok olma mücadelesi verirken Ankara’nın gündemi seçim vaktinde yapılacak mı? Muhalefetin cumhurbaşkanı adayı kim olacaktan ibaretti galiba. Bu arada Kızılay’ın da çadır satarak ticarete karını artırmasını eklemeyi de not düşmeye değer buluyorum. Bu insanlar ölümün en acısını yaşarken vaktinde ulaşmayan yardımların sorumlularından ise ses yoktu. En üstten en alta kadar imza yetkisi olanlar olayı normalleştirme çabasıydı. Halkın gösterdiği feraset ve çabayı sorumlu birimler ve kurumlar gösterememişti. Yetkililer alakasız açıklamalarla süreci geçiştiriyor biz ise göçükten altı kişinin cenazesini çıkarabildiğimiz için kendimizi şanslı sayıyorduk. Heyhat ki heyhat.

Mezarlığa vardığımızda; dört ayaklı demir bir iskeletin üzerine konulmuş olarak bulduk cenazeyi. “Kardeş bunu iyi akıl etmişsin. Camiden getirmemiz zor olurdu.” dedim. Çünkü Şeref ağabey ayakta durmakta zorlanacak kadar rahatsızdı. Oğlu Mustafa kalpten ameliyatlı, diğer oğlu Murat belden ameliyatlıydı. Zaten toplamda Halil Hoca’yla birlikte yedi kişiydik. Geriye hocayı çıkarsak üç kişi kalıyordu. Halil Hoca vakit kaybetmeden namaz kılmak için bir adım öne geçti. Hızlıca cenaze namazını tarif ettikten sonra arkada üç kişilik saf tutan cemaatle birlikte kıldırıldığı dört tekbirli namazın akabinde selam verdiğinde cenazeye ilgili dini vecibeyi yerine getirmiştik. Mezarın başına vardığımızda üzüntümün azaldığını hissettim. Bunu sebebi çaresizliğin tavan yaptığı Elbistan’da cenazesini toprağı koyan nadir ailelerden olmamızdı. “Allah’ım, sana sonsuz şükürler olsun.” dedim ve cenazeyi mezara koymak için ben indim. Arkamdan kardeşim Hasan indi ve lahde yatırarak beton plakalarla üzerini kapatıp dışarı çıktık. Bizden beş altı metre uzaklıkta mezar deşen bir grup vardı. Onlardan müsaade isteyerek kürek ve kazmalarını mezarı kapatmak için talep ettik. Onlarda “Sağ olsun hay hay buyurun alın. Başınız sağ olsun” diyerek çalıştıkları malzemeleri bize verdi. Kepçenin deştiği toprağı mezara atarak kapattık. İçimizde en çok da Halil hoca toprak attı sağ olsun. Kur’an okunduktan sonra hocayı evine bıraktık, bizler de kalabileceğimiz şartları oluşturmak üzere dağıldık. Kardeşim Hasan’ın arabası belediyeye yakın bir yerde idi. İki araba ile dolaşmayalım diyerek o arabayı oraya bırakmıştık. Arabanın içinde eşi ile birlikte Gönül bacım ve kızı Alev vardı. Hasan’ı bırakmak için vardığım yerde birkaç konteyner yerleştiriliyordu. Yeni geldikleri her hallerinden belli oluyordu. Az ilerde bir tır duruyordu ve başı

kalabalıktı. Ben de yaklaştım, baktım ekmek dağıtılıyor. Bir poşet ekmek talep ettim. Dağıtan kişi bir poşet veremeyeceklerini söyledi. Ben talebimi yineleyerek “Biz 23 kişi bir arada kalıyoruz. Onlar tek tek gelip ekmek alamazlar, mümkünse bana bir poşet ekmek ver” dememle birlikte ekmek dağıtan kişi doğrularak “Senin buradan alıp ekmeği satmayacağını nerden bileyim.” deyince dayanamayarak “Madem bize güvenmiyorsunuz, neden ekmek getirdiniz?” dememle birlikte adam yumuşadı, sözüne merhamet katarak “Biz bu ekmeği Bolu’dan sizler için getirdik, öyle şey olur mu, yanlış anlaşıldım, özür diliyorum.” demesi karşısında boğazım düğümlendi. Bir poşet ekmek aldım ve oradan gözyaşlarımı yanaklarımdan silerek gecenin koynunda kayboldum.

Bu aşamada kimin haklı olduğunun bir önemi yoktu. Haklılık, mağduriyeti ortadan kaldırmıyordu. İlçeleriyle birlikte on bir ilin etkilendiği bir felaketin akabinde ben haklı olsam ne çıkar, ekmek dağıtan haklı olsa ne çıkardı.

Ne demiş irfan ehli söz ustası:

Sofranda bal var ise/Bağdat’tan atlı gelir...
Tezgâhın sağlam ise/İpekler katlı gelir...
Ölü senin değilse/Helvası tatlı gelir

20 metre karelik yerde 23 kişinin kaldığı yere doğru şehrin kopan elektrik tellerinden sakınarak, göçüklerin arasından geçerken bunların her birinin içinde nice insanların yardım beklediğini, iki gündür gel/e/meyen yardımların nice hayatlara sebep olacağını muhasebesini yapa yapa arabamı sürdüm.

Bu çapta bir felakete en süper devletlerin imkânları bile kâfi gel/e/mezdi.

Dil-damak kurumuş, gözler bulutlu, kirpikler ıslak, mecalin kesildiği, uykunun insanları terk ettiği günlerdi bu günler.

Yaşanılan bu felaketin bir an film olduğu tahayyül edilse, abartılı bunacağından zerre kadar şüphem yoktu. Akılla izahı zor olan bu hakikat karşısında, duygular aklın önüne geçiyordu.

Hakikatte gördüğümüz: tek-tek hane-hane değil şehir-şehir öldüğümüzün resmiydi.

Bu hakikatin hikâyesini anlatmaya sıradan ifadeler kifayetsiz kalıyordu.

Bu hakikat: asrın felaketi Elbistan depreminin ilçeleri ile beraber 11 ili yıktığının resmiydi.

Bu hakikat: insanların karşılaştığı acıların büyüklüğünden dolayı acılarını hissedemeyişlerinin resmidir.

Bu hakikat: beraber uyuyan insanların, beraber uyanamayışları ile yüzleşmelerinin resmidir.

Bu resim: aynı anda ölenlerin bir kısmının toprağın altında, bir kısmının toprağın üstünde kaldığının resmiydi.

Bu hakikat: bizim dediğimiz hiçbir şeyin bizim olmadığının resmiydi.

Bu hakikat: yere göğe sığmayan insanın, aczinin ve bir o kadar da çaresizliğinin resmiydi.

Dedim ya içinde bulunduğumuzu anlatmaya söz kifayet etmiyordu. Ne yazsak noksan kalıyor.

Onun için edebiyat dünyasının hakanı, nazım ve nesir ülkesinin sultanı, gönül dilinin tercümanı şiir imdadına yetişiyordu.

Ve o günün anısına şu deyişeti dedim

06:02:2023

04:17-13:24

Deprem Sonrası

Deprem harap etti nice haneyi,
Hatay, Maraş küle döndü Elbistan.
Yapan usta çürük yapmış binayı,
Bin bir türlü hile döndü Elbistan.

Kaderi karalar murat alamaz,
Yitiren yitiğin arar bulamaz,
Bundan daha fazla afet olamaz,
Gözyaşımız göle döndü Elbistan.

Akan gözyaşını kimse silmedi,
Vakti zamanında yardım gelmedi,
Bunca ölen insan boşa ölmedi,
Düşman basmış ele döndü Elbistan.

Ümitler cüceydi, korkular dağdı.
Yüreklere ateş, başa kar yağdı.
İki bin yirmi üç müjdeli çağdı,
Tepelenen güle döndü Elbistan.

Artık yaralarım sargı tutmuyor,
Uyku firar etti gözüm tutmuyor,
Ocaklar yanmıyor baca tütüyor;
Giden gelmez yola döndü Elbistan.

Hazana uğradı bahçesi bağı,
Tüm bunlara şahit kadim Şar dağı,
Çelik’ten sağlamış ecelin ağı;
Tarif olmaz hâle döndü Elbistan.

Bunlar oldu gayri olacağa bak,
Olanı görüyor Kadîr-i mutlak,
Kul sormasa bile soracaktır Hakk;
Çaresiz bir kula döndü Elbistan.

Gözükara’m ne söylesin ne desin?
Şimdi enkaz olmuş koca beldesin,
Göçüğün altından duyulmaz sesin,
Anlaşılmaz dile döndü Elbistan.

Gelen yardımların, imkânı kısıtlı depremzedelere yetebilmesi için depremin üçüncü günü yakınlarımı da yanıma alarak konvoy halinde Elbistan'dan ayrılarak Kayseri'ye geldik. Burada yaptığımız istişare sonucunda Kardeşim Hasan ve ailesi ile birlikte biz Kayseri'de kaldık. Diğerlerinin bir kısmı Konya ve Ankara'ya bir kısmı da Manisa/Soma'ya gittiler.

Doğup büyüdüğümüz, hatıralar biriktirdiğimiz, çocukluğumuzun geçtiği, ekmeğini yiyip suyunu içtiğimiz Elbistan'dan Kayseri'ye geldiğimde, Kayseri halkının alicenaplığı karşısında, mensubu olduğum bu milletle bir kez daha gurur duydum. Göstermiş oldukları olağanüstü ilgi ve alakanın hiçbir şeyle kıyas edilemeyecek bir hasletti.

Deprem bölgelerinde neler yaşandı neler yaşanmadı? Deprem sonrası sosyal medya platformlarından takip edilebiliyor nasıl olsa. Kaç kişi canlı çıktı, kaç kişinin cesedine ulaşıldı, göçük altında halen kaç kişi var, kaç bina yıkıldı, kaç bina hasarlı, hasar durumları nedir? Çadırlar konteynerler neler kuruldu... Çardak'ta ortadan ikiye yarılan dağ ne kadar açıldı, Afşin/Kuşkayası köyündeki inanılmaz göçüğün boyutu ne kadar gibi konular kolay ulaşılabilir istatistiki bilgilere dönüştüğü için onlara değinmiyorum.

Deprem bölgelerine ulaştıkları dakikadan itibaren canhıraş çalışan gönüllü kuruluşlara, frenleri patlamışçasına yardım yetiştirmek için takometrelerini bir havlu ile örtterek dokuz saatte İstanbul'dan Elbistan'a gelen tır şoförüne, yoldan çevrilerek yağmalanmak isteyenlere canı pahasına karşı koyan alperen yürekli şoföre, evlerini, pansiyonlarını, otellerini açan, Elbistan'dan gelirken Kayseri girişine mutfak kurarak 46 plakalı araçları durdurup çay-çorba ikramı yapan milletimizin aynası insanlara, kısaca acılarımızı hissederek gönüllerini açan Necip Türk milletine ve kamu görevlilerine minnet ve şükranlarımı sunuyorum.

Birlik ve beraberliğin aslında sanıldandan çok daha fazlası olduğunu bize hep felaket günlerinin hatırlatması ne acı bir durum. 112 devletin yardım gönderdiği bu korkunç afet için sadece Türk dünyasının şairleri 100 üzerinde ağıt yazarak acımızı daha derinden hissettiğini hissettirdi. Beni böyle necip bir millete mensup ettiği için Allah'a binlerce kez şükürler olsun. Deprem yaralarını el birliğiyle sarmaya çalıştığımız şu günlerde yaşadığımız acıların unutulmaması gerekir. Bu duygularla yazdığım son deprem şiirini de sizlerle paylaşırken yüce Rabbim'den bizi her türlü afet ve belalardan muhafaza etmesini diliyorum.

Milletimizin başı sağ olsun.

Deprem Neticesi

Koca şehir bir dakkada kül oldu,
Çöktü, ören oldu her yan Elbistan.
Çok katlı binalar yere çakıldı,
Böyle görülmemiş tufan Elbistan.

Doğanşehir ile göçtü Gölbaşı,
Ölüme bulandı toprağı taşı,
Kırpık suya doydu dinmez gözyaşı;
Artık yeşil Afşin viran Elbistan.

Uykusunda yakalandı ataşa,
Yardım edemedi gardaş gardaşa,
Kar yerine ölüm yağdı Maraş'a;
Kanar ılık ılık yaran Elbistan.

Feleğin boşaldı kurduğı yayı,
El ele vererek yaptık hatayı,
Yerle bir eylemiş deprem Hatay'ı;
Ecel sahnelenen meydan Elbistan.

Düştük kıyametten farksız zamana,
Şahit olunmamış böyle dumana,
Yürek dayanmıyor Adıyaman'a;
Çare bulsun ehl-i irfan Elbistan.

Dağlar seda verdi, şak şak bölündü.
Faylar parçalandı, kabuk delindi.
İlçe-ilçe, il-il, köy-köy öldü;
En çok ihmalliğe yanan Elbistan.

Ruhum paramparça emelim kayıp,
Uykum delik deşik hayalim kayıp,
Üstte çatı altta temelim kayıp,
Haktan istiyorum derman Elbistan.

Hüznüm dağdan yüce, içime sığmaz.
Hüzün bulutundan mutluluk yağmaz.
Günün paramparça güneşin doğmaz,
Acılar yumağı harman Elbistan.

Hırsımızı yaşlı dünya almadı,
İmar affı, kaçak yapı kalmadı,
Böyle deprem daha önce olmadı,
Duygularım karman-çorman Elbistan.

Millet kaybederken varı-yoğunu,
Ölene attılar suçun çoğunu,
Vebalde kalmanın zor olduğunu;
Bilmez mi biliyor merdan Elbistan.

Gözükara'm döne döne yanıyor,
Gözü ırmak oldu, içi kanıyor,
Ören yerlerine baykuş konuyor,
Gönlüm farklı değil inan Elbistan.

14 Mart 2023

MARZEN
Y A P I M A R K E T

A'dan Z'ye İhtiyacınız Olan Ne Varsa...

**A'DAN Z'YE İHTİYACINIZ OLAN
NE VARSA...**

Selçuklu Mh. Dr. Sait Bulv. No: 70/A ARNELİA AVM
Onikişubat/Kahramanmaraş

Tel: 0544 462 79 36

BUDAKOĞLU

YAPI MARKET

Budakoğlu.
yapı market

FIRSATLAR
BURADA

ADRES

Karaelbistan Mahallesi Muhsin Yazıcıoğlu Bulvarı No: 30/A Elbistan/Kahramanmaraş

Randevu Oluşturmak İçin

0344 413 09 36

@budakoglu yapimarket

3023-6886